veto
ALGEMENE STUDENTEN RAAD

Weekblad. Jaargang 12, '85-'86.
Nr. 27, dd. 7 mei 1986.
ISSN: 0773-5162

Verantw. Uitg.: Filip Huyzentruyt
's Meiersstraat 5, 3000 Leuven
Tel. 016/22.44.38

Kringen staken?

Een brandende vraag vorige week was: staken, ja dan nee? In Romania kombineerde men die vraag met het verkiezen van een nieuw presidium. Pol en Sok stelde de vraag ook, maar had heel wat kunst- en vliegwerk nodig om te kunnen staken. Voor dit en ander kringnieuws slaat u bladzijde 3 open.

Advocatus clausus

Numerus clausus is een geladen term die voorlopig alleen opdook in verband met geneeskunde-studies. Nu blijkt dit zwaard van Damocles ook boven het hoofd van de juristen in spe te hangen. En dat de advokatuur er de nodige aandacht aan besteedt. Een mini-dossier over dit probleem op pagina 4.

Leuven vol muziek

U heeft het wel gemerkt vorige woensdag. Leuven zat barstensvol muzikanten en luisteraars. Luisteren deed ook een hele vloot Veto-reporters. En, hoe raar, zij hoorden niet steeds hetzelfde. Kreatiekoncerten, Morrow, Cage en straatmuziek bleken voldoende stof te leveren om drie pagina's te vullen: 5, 6 en 7 met name.

De Nieuwe Maand

Dat Veto het meinummer van dit jubilerende tijdschrift mag volschrijven is nu al genoegzaam geweten. Bij wijze van tegengebaar schenken wij hun wat redaktionele centimeters in Veto. Zo kan u het tweede deel van het La Raskin-interview lezen en maken wij u wegwijs in het bestand van DNM-medewerkers. Als uitsmijter de verkoopspunten in Leuven. Dit alles en nog veel meer op de pagina's 8 en 9.

Inzet, kreativiteit en lage inflatie

Alma's indrukwekkende "winst"-cijfers

Op 17 april laatstleden ging er een vergadering door van de Raad van Bestuur van Alma. Zoals je kan zien, is de vroegere Raad van Beheer omgeturnd tot Raad van Bestuur. Een louter juridische aangelegenheid, een beslissing van hogerhand dus. De werking blijft overigens dezelfde. In die Raad van Bestuur zitten dus nog steeds 3 personeelsleden, 3 mensen van de direktie en 3 studenten. *Zij bepalen het beleid van de Alma-restaurants.*

Het zag ernaar uit dat het een belangrijke vergadering zou worden, de globale eksploitatierekening lag ter bespreking op tafel, alsmede de winst- en verliesrekening van het voorbije jaar, 1985 dus. Dat was de hoofdzaak. Tot slot kwam er ook een overzicht van de suggestiebussen aan bod en de resultaten van de alternatief-enquete werden overlopen. Maar daarover leest u meer in een volgende Veto.

Vanuit de Algemene Studentenraad en meer bepaald vanuit Sociale Raad zitten dus 3 studenten in die Raad van Bestuur om de belangen van de studentenbevolking te vertegenwoordigen en te verdedigen. Zij hadden zich duidelijk goed voorbereid op deze vergadering en ze lieten zich dan ook niet onbetuigd.

Om een goed beeld te krijgen van onze studentenrestaurants en hun werking gedurende het voorbije jaar (1985) zijn dokumenten als de begroting en eksploitatierekening van levensbelang. En uit die dokumenten kunnen we aflezen dat het Alma nog vrij goed vergaat. Uit de globale eksploitatierekening zien we dat de uitgaven van Alma 275.041.573 fr bedragen en de inkomsten 282.603.987 frank. Dit geeft als resultaat een batig saldo van 7.562.414 fr. Winst dus, zie ik u verbaasd vaststellen. Mis poes. Een vzw maakt immers nooit winst. Hier kan je hoogstens spreken van een 'overschot'. En dat overschot moet terug in de werking, aldus de studenten. Maar daarover straks meer.

Uit de verlies- en winstrekening '85 kunnen we afleiden dat dit eksploitatie-tegoed van 7.562.414 fr nog moet opgeteld worden met andere financiële baten wat het eindelijke resultaat brengt op 10.547.478 fr. Vanwaar dit overschot zal u zich afvragen. Kan Alma geen begroting opstellen? Is dit een bewuste overbegrotingspolitiek? Is het dan toch verantwoord om te besparen op de sociale sektor? Enzovoort. Goeie vragen, maar niet te snel zijn met de interpretaties. Er zijn enkele goeie redenen aan te geven voor dit overschot.

De verklaring moet enerzijds gezocht worden in de grondstoffen en energiekosten. Zo zijn bijvoorbeeld de grondstofprijzen veel minder gestegen dan verwacht, kaderend in het internationaal fenomeen van een zeer lage inflatie. 't Is te zeggen, de grondstoffenprijzen want als kliënt betaalde je spijtig genoeg toch meer. (Met uitzondering van de dagschotels, die hebben we dit jaar eens op hetzelfde prijsniveau kunnen houden.) Ook de energiekosten zijn heel wat lager uitgevallen dan verwacht. Door een meer rationeel energieverbruik en ook door de verbouwing van Alma II, waardoor nu een kleinere ruimte moet verwarmd worden. Deze tendens zal zich overigens nog wel verder zetten met de huidige 'oliekrisis'. Maar ook de personeelskosten lagen heel wat lager. Hier heeft men 2.636.388 fr minder uitgegeven dan begroot. Zoals in het verslag staat, heeft men "deze kostenfaktor zoveel mogelijk trachten samen te drukken" en "er is een verlaging van de personeelsbezetting. Door een rationelere opstelling en infrastruktuurverbetering was het mogelijk het personeelsbestand in Alma II te drukken".

Dit betekent konkreet twee personeelsleden minder voor de vroegere koffieshop van Alma II en de afschaffing van de Alma-telefoniste, die nu vervangen werd door één centrale telefoniste voor het ganse gebouw die dus ook werkt voor de universiteit.

Enerzijds minder uitgaven, anderzijds meer inkomsten dan verwacht. En die meer inkomsten waren goed voor 5.213.987 fr vooral gerealiseerd in Alma I en Alma II. "Toevallig of niet, schrijft direkteur Toon Martens, zijn dit juist de twee restaurants die vernieuwd zijn." Waarna dan meteen een pleidooi volgt voor de vernieuwing van Alma III.

Volgens de studentendelegatie werden die meerinkomsten echter voor de helft gerealiseerd door de studenten zelf. Zij betaalden immers meer aan de kassa. Maar over die prijsstijgingen en de verdoken prijsverhogingen via prijsdifferentiatie werd in het verslag met geen woord gerept. Alma I en Alma II: toevallig of niet de twee restaurants waar de snackbarformule en de daarmee verbonden prijsdifferentiatie het sterkst is uitgebouwd?

En de kommentaar bij de eksploitatierekening 1985 besluit met een positieve noot: "1985 is alleszins een jaar met bemoedigende resultaten, die het gevolg zijn van *toeval*, veel inzet en een dosis *kreativiteit*. Maar dit resultaat mag ons niet verblinden. De grootste moeilijkheid ligt waarschijnlijk in *het bewaren van deze dynamiek en dat zal een permanente inzet en kreativiteit vragen.* Met wat geluk zoals in 1985, veel inzet en steun van de diverse beleidsorganen van onze Alma Mater, zullen we ook de problemen die geen oplossing kregen, zoals de centrale keuken en de nieuwe problemen zoals de blokkering van de sociale toelagen, aan kunnen."

Op de Raad van Bestuur werd nog niet beslist over de bestemming van het eksploitatieoverschot. Op Sociale Raad werd er nochtans al een stevige boom over opgezet. En het resultaat van de diskussie was duidelijk. Het overschot is voor de helft ontstaan door de prijs die de studenten betaalden aan de kassa. Het is geld van de studenten en dat geld moet dus op een of andere manier terug naar de studenten. Volgens Sociale Raad kan dit het meest rechtstreeks door het vernoemde bedrag, over enkele jaren gespreid, in de eksploitatie te pompen om zodoende een meer klantenvriendelijk prijzenbeleid te voeren. Met andere woorden, wat we met z'n allen teveel betaald hebben in '85, moeten we terug krijgen in de vorm van verminderde prijsstijgingen de volgende jaren. Een alternatieve aanwending voor dit overschot, namelijk investeren in gebouwen, in de vorm van herinrichting of verfraaiing is onaanvaardbaar. Verfraaid of niet, de gebouwen zijn en blijven immers eigendom van de universiteit, die dan ook zoals elke eigenaar maar zelf moet zorgen voor de instandhouding ervan.

Gilberte Boeckmans

Opvoeden verbeterd(t)?

Van kinderbescherming tot opvoeding

BTK-projekten mogen dan al nep-banen met nep-statuten zijn, soms werpen ze toch vruchten af. Uit het projekt dat op 1 september 1985 van start ging met als doel een inventaris te maken van het historisch bezit van alle instellingen voor kinderen met psychosociale problemen, tussen 1830 en 1965, is immers een bijzonder overzichtelijke en leerrijke tentoonstelling gegroeid. De geschiedenis van de instelling, zoals die van gesticht tot orthopedagogisch centrum geëvolueerd is, wordt in de Ekspo-zaal van L & W aan de hand van foto's, registers, schema's, instrumenten en geografische kaarten omstandig uit de doeken gedaan.

De ekspositie werd georganiseerd door, hoe kan het ook anders, het Departement Pedagogische Wetenschappen van de KUL, afdeling Historische Pedagogiek en Orthopedagogiek. KADOC (Katholiek Documentatie- en Onderzoekscentrum) verleende zijn medewerking, en instellingen uit zowat heel het Vlaamse landsgedeelte gaven materiaal in bruikleen.

Schuif

De indeling van de tentoonstelling is gebeurd volgens de vier opvoedingsprincipes die achtereenvolgens het leven in de instellingen domineerden, nàmelijk het beschermen, het verbeteren, het observeren en behandelen en het opvoeden van het kind. In de 19e eeuw werden de kinderen, en dan hebben we het over vondelingen, wezen en verlaten kinderen, in een instelling "beschermd", dit wil zeggen 'gered' van de kwade invloed die de maatschappij op nog jonge, weerloze kinderen kan uitoefenen. In een gesticht heerste er een ijzeren tucht. De kinderen werden in een streng godsdienstige sfeer opgevoed en 'genoten' onderricht in lezen, schrijven, rekenen, handwerk (voor de meisjes) en timmeren, smeden of een ander beroep (voor de jongens).

Hoe kwam nu zo'n kind in een instelling terecht? Wel, het werd geschoven. Een maquette van het Vondelingenhuis (Maagdenhuis) te Antwerpen toont hoe men een kind in een schuif aan de Antwerpse St.-Rochusstraat kon leggen. Aan de buitenzijde van die schuif was er een houten sluiting, waaraan een bel verbonden was die ging rinkelen wanneer men de schuif omhoog schoof (zoals een schuifraam). De portier opende dan de schuif aan de andere kant en haalde het kind binnen. Dit schuifsysteem was een uitvinding van Napoleon, die in 1811 het te vondeling leggen, mits het gebeurde in een erkende schuif, uit het strafwetboek haalde.

Hoe vlug ten gevolge van deze maatregel de wezenzorg in Vlaanderen uitbreiding nam, is goed te volgen op een kaart waarop de openbare en de vrije instellingen in verschillende kleuren zijn aangeduid. In 1904 telde Vlaanderen reeds 278 weeshuizen. Onder een allegorische voorstelling van de 'Monuments de bienfaisance' uit 1850 vind je een plattegrond waarop alle lokalen waaruit een weeshuis bestond zijn opgetekend. De organisatoren zijn tevens nog een luizenbekken uit de eerste helft van de 19e eeuw op het spoor gekomen. Bij de opname in het weeshuis kreeg de jongen of het meisje immers een grondige wasbeurt, waarna het hoofdhaar werd kortgeknipt. Een foto van kaalgeschoren jongens van het stedelijk weeshuis, dat toen in de Vital De Costerstraat was gevestigd, getuigt daarvan. Misschien is het nog niet zo toevallig dat daar nu een meisjespeda is. Ook van uniformen van de wees-

vervolg op p. 9

lezersbrieven

Alle lezersreakties kunnen bezorgd worden op de het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten)aktualiteit, en ondertekend zijn met naam, studiejaar en adres. Wie liever niet heeft dat zijn naam gepubliceerd wordt, moet dit duidelijk motiveren.

Brieven die langer zijn dan 25 regels van 68 aanslagen (spaties inbegrepen; dit komt overeen met ca. 1 getikte blz. met een dubbele interlinie) worden in principe ingekort.

Ervaring

Wat volgt is een reactie op de inleiding bij het interview met Brigitte Raskin. U schrijft dat *de kritieken op Veto als bezoedeld blad meestal komen van mensen die niet weten wat het is wekelijks zo'n blad samen te stellen.* Is dit niet logisch? Mogen dan alleen studenten die weten hoe Veto gemaakt wordt (het enige wekelijkse studentenblad), kritiek hebben? Zeer democratisch...

U schrijft dat *er ook mensen zijn die Veto wel pruimen, want wekelijks blijven er maar weinig nummers liggen (1) en een enquête toonde aan dat 75% van de Historia-leden wekelijks Veto lezen (2).* Ad(1). Er worden iets minder dan 8000 exemplaren (gratis!) meegenomen, maar vinden die lezers Veto *daarom* ook zoals het hoort? Ad(2). Historia telt amper 191 leden, waarvan niet iedereen aan de enquête deelnam. Van de invullers *las* 75% Veto, maar wie vertelt me hoeveel onder hen Veto inhoudelijk willen behouden zoals het is? Als een Veto-medewerker Faze leest (reacties in Veto bewezen dat dit al gebeurde), vindt hij Faze dàárom dan goed?

U schrijft dat *er niet meer kringen zijn die zo een enquête organiseren en dat ze zo elk incidenteel foutje kunnen blijven opblazen tot het nivo* (waarom niveau?) *van majesteitsschennis.* Het gaat echter niet om incidentele foutjes. Het gaat niet om een scheefzittende foto of een eens ietwat minder vlot geschreven tekst. Het gaat om een inhoudelijke eenzijdigheid die heel wat studenten enerveert. Stel dat ik een enquête organiseer met de vraag wie Veto goed vindt. Ik doe dat in een paar kringen. Van de 7500 ondervraagden, vinden 5000 dat de redactie slecht werk levert. Komt dat dan ook in Veto, zonder te spreken over de formulering van de vraag of zonder te vermelden dat het om welbepaalde kringen gaat?

Tot slot: luister niet naar de stem van welbepaalde oud-studenten, maar wel naar de hele huidige studentengeneratie.

Dirk Smets

4 jaar ervaring in de studentenpers

nvdr.: De Historia-enquête werd ten gronde besproken in Veto 16/12 dd. 30 januari 1986 p. 4. Wij zullen met zeer veel genoegen ook uw enquête analyseren en bespreken. Maar dan zal ze wel nog moeten plaatsvinden. Overigens: worden wij uitgenodigd op de viering van uw lustrum in de studentenpers?

'Komponist'

Leuven vol Muziek bracht woensdag 30 april veel volk op de been. Op pleinen en terrasjes bracht ieder die daar zin in had sfeervolle *muziek*.

Hoofdbrok moest volgens de organisatoren worden het zgn. *Morrowevent*. Bedoeld als een muzikale hommage aan 'de' universiteit werd het een potsierlijke vertoning en een oorverdovende kakafonie. Drummers een menigte electrische gitaren, 15 zware motoren, sirenes en tuba's overstemden samen een verdienstelijke beiaardier en het L.U.Koor. Alle uitvoerders moesten — tot hun eigen verbazing — zo hard mogelijk geluid produceren. Van enige lijn in het geheel was geen sprake, ondanks de massale aanwezigheid van organisatoren, gewapend met walkie-talkies en ander duur spul. Als uitvoerders begrepen we niet wat dit alles als muziekgebeuren of hommage te betekenen had. De meewarig glimlachende toeschouwers konden ons ook niet voorthelpen.

Jammer dat zo'n potentieel aan muziek opgeofferd werd aan de egotrip van een 'componist'. En dat Kulturu*raad* van de Studenten daar een bom geld aan vergooide. De echte muziek en sfeer werd elders of later gebracht, gratis en op initiatief van echte studenten.

Peter Dejans
Geert Wils

***ZWOEF GEGIJZELD** — Maandagavond omstreeks 18.31 u werd Veto getipt dat er in de derde vuilnisbak links een belangrijk dokument lag. Tot onze verbijstering troffen we een foto van de geknevelde Zwoef aan, de hondse maskotte van de onlangs verkozen VTK-ploeg. Amper één week geleden poseerde de kersverse preses nog fier met zijn maskotte in Veto. Nu bevindt de arme Zwoef zich in een erbarmelijke toestand... Wie de snoodaards zijn die deze laffe gijzeling georganiseerd hebben, weten we tot dusver nog niet*
(foto Veto)

Kristelijk etische benadering van apartheid

Een bisschop aan het woord

Dinsdag 22 maart kwam Paul Van den Berghe, bisschop van Antwerpen, te Leuven een lezing geven over *Kristelijk etische benadering van apartheid*. Paul Van den Berghe had immers op uitnodiging van de Zuid-Afrikaanse katolieke bisschoppenkonferentie een bezoek gebracht aan dat land. Over zijn reis en de houding van KUL ten opzichte van apartheid publiceerde Veto in nummer 24 een interview met deze man.

Waar het eigenlijk allemaal om te doen was, werd er die avond niet bijverteld. De studentenfraktie op akademische raad lanceerde dit jaar, gesteund door Kringraad, een kampanje om de KUL haar houding ten overstaan van apartheid te doen herzien, om de akademische kontakten eerder met tegenstanders van het huidige regime te leggen. Achteraf vroeg de studentenfraktie enkel om iemand van Zuid-Afrika zelf uit te nodigen, namelijk Smangaliso Mkatshwa, sekretaris van de Zuid-Afrikaanse bisschoppenkonferentie, om te vernemen wat de rol van de KUL in de strijd tegen apartheid zou kunnen zijn.

Uiteindelijk kwam heel de zaak op een dooddoenertje neer: de akademische overheid zou bisschop Van den Berghe uitnodigen om het verhaal van zijn reis te horen, en de studenten mochten zelf Smangaliso Mkatshwa inviteren.

Op 22 april was het dan zover. Veel publiciteit had de akademische overheid niet gemaakt, en de titel van de lezing leek ook al niet zo toegankelijk, zodat er iets na achten een dertigtal personen aanwezig waren in de Grote Aula. Rektor Roger Dillemans verzocht toen de aanwezigen zich naar de kleine aula te begeven, kwestie van de zaal minder leeg te doen lijken.

Paul Van den Berghe lichtte eerst de reden van zijn reis toe, namelijk het bijwonen van de jaarlijkse vergadering van de katolieke bisschoppenkonferentie. 1985 was een zeer zwaar jaar voor de zwarten, zei Hurly, voorzitter van de bisschoppenkonferentie bij de opening van de vergadering. Er waren meer dan 800 slachtoffers gevallen, het vertrouwen in de Zuid-Afrikaanse regering was verloren gegaan, het Zuidafrikaanse leger en het ANC traden steeds driester op, en binnen de zwarte kerken was er een radikalisering.

Apartheid

Zoals hoort bij een voordracht, begon Van den Berghe de verdere problematiek af te lijnen, en gedeeltelijk de historiek van de apartheid terug op te rakelen. De apartheid, zo stelde hij, is een gevoelige zaak, waar goed en kwaad heel dicht bij elkaar liggen. Op zichzelf is het goed dat etnische groepen hun eigenheid kunnen behouden. Anderzijds mag dit systeem niet met geweld en repressie opgedrongen worden zonder enige inspraak, zodat het niet meer om *apartheid*, maar wel om *baaschap* gaat. Apartheid is in haar huidige vorm geen radikaal probleem, maar wel sociaal-ekonomisch probleem, een machtsstrijd.

De weerstand tegen dit systeem werd al in de vorige eeuw ingezet door Engelse missionarissen. Deze strijd is allang door de zwarten zelf overgenomen. Het ANC (Afrikaans Nationaal Congres) bijvoorbeeld dateert al van 1909. Oorspronkelijk was het een beweging voor sociale en kulturele promotie, men is pas de gewelddadige richting ingeslagen na het buiten de wet stellen.

Ook de katolieke kerk was en is aktief in de strijd tegen apartheid. Sinds 1952 (de periode van de uitvaardiging van allerlei raciale wetten) preken de bisschoppen ertegen. Maar het is beschamend, stelt Van den Berghe dat enkele weken harde *consumers boycot* (het boykotten van blanke winkels door de zwarte bevolking) meer effekt heeft gehad dan die dertig jaar preken.

Op dit ogenblik is de katolieke kerk sterk in beroering. 80% van de gelovigen is zwart, maar 80% van de priesters is blank, een feit dat voor een sterke verdeeldheid zorgt. Ongeveer 100 teologen hebben het Kairos-dokument opgesteld, een dokument dat een sinjaal naar de kerken toe moet zijn. Dit werk legt de vinger op een aantal zere plekken, hetgeen voornamelijk neer komt op een verdere radikalisering.

De kerkleiders wordt verweten te voorzichtig geweest te zijn met hun kritieken op het systeem; vermits de zwarten geen schuld hebben aan het systeem van de apartheid moet de verzoening niet van hun kant komen, de kerken moeten zich naar de verdrukten richten en niet meer naar de machthebbers. De strijd moet ook van beneden komen, tegen een verdrukker mag geweld gebruikt worden tenzij dit ingaat tegen de echte bevrijding.

Tegenover al deze kritieken en opmerkingen stellen deze auteurs een profetische teologie. Het konflikt speelt zich af op het nivo van de verdrukker/verdrukten, en vermits het huidige regime moreel onwettig is, moet dat regime radikaal vervangen worden.

Voor het eerst tijdens zijn lezing gaf Van den Berghe persoonlijke kritieken. Hij vond dat de KAIROS-teologen som te ver gingen in hun opmerkingen. Een strijd die van beneden komt is ideologisch misschien juist, maar sociologisch zeker niet vereist; geweld keurt hij af, het doel heiligt de middelen niet. Als besluit van zijn lezing citeerde Van den Berghe nogmaals het KAIROS-dokument. Uiteindelijk wordt daarin opgeroepen voor een bevrijdingsstrijd waarin ook de kerken hervormd zouden moeten worden; van de bisschoppen wordt er meer verwacht, iets waar Hurly al akkoord mee ging.

Na een bedankwoordje van professor Baeck (ook voorzitter van de denkgroep ontwikkelingssamenwerking) en een korte pauze was er gelegenheid tot het stellen van vragen.

Op de vraag naar het waarom er naar de instandhouding van de omgekeerde piramide in de katolieke kerk van Zuid-Afrika (80% blanke priesters tegenover 80% zwarte gelovigen) wist Paul Van den Berghe weinig te zeggen. Misschien was er te weinig aandacht besteed aan de opleiding van zwarten tot priesters,...

Uiteindelijk, toen een student vroeg wat het standpunt van de KUL in de strijd tegen de apartheid kon zijn, kwam men bij de achterliggende grond van zijn lezing. Paul Van den Berghe argumenteerde dat een symbolisch ekspressief gebaar betekenis had, en dat men zoiets wel kon doen. Daarentegen moeten verdere akties een zekere vorm van efficiëntie hebben, *statements* hebben geen effekt meer. Wel moet er opgelet worden dat je niet te arrogant overkomt, hetgeen de blanken ginder nog verder in hun isolement duwt. Een mogelijkheid die Paul Van den Berghe voorstelt, is het organiseren van en dialoog met de blanken ginder. De bemerking hierbij is wel dat het aangaan van zo'n dialoog door de blanke Zuidafrikanen zelf wordt uitgespeeld als een erkenning, en dat die mensen in een geïsoleerde situatie staan, en daarom niet op een open manier de dialoog zullen aangaan die Van den Berghe voorstelt. De bisschoppen in Zuid-Afrika zelf zijn principieel vóór ekonomische sankties, maar zijn onderling sterk verdeeld over de uitwerking ervan.

Al bij al bleef Paul Van den Berghe sterk op de vlakte en sprak zich niet uit voor konkrete akties, dat liet hij over aan de universitaire gemeenschap zelf. Vraag is nu welke konklusies de akademische overheid uiteindelijk zal trekken uit die avond.

De lezing was niettegenstaande het iet of wat tegenvallende einde vrij interessant. Een bisschop zeer genuanceerd en vrij goed gedokumenteerd over apartheid horen praten is een belevenis. Zonde van de zeer beperkte opkomst.

Bruno Peeters
(met medewerking van Koen Moens)

Absenties voor dekanen

In het nevenstaande artikel wordt de eigenlijke reden van de lezing van bisschop Paul Van den Berghe nader belicht. De studentenfraktie op Akademische Raad had indertijd als laatste voorstel een debatavond met onder andere Mkatshwa en Van den Berghe te houden.

Dit voorstel werd uiteindelijk afgeschoten door een aantal zeer luid schreeuwende dekanen. Het was wel opvallend dat de hevigsten, Blanpain (rechten) en Casteels (geneeskunde), forfait gaven voor de lezing. Indertijd had Blanpain zelfs verklaard dat een bisschop maar door UP moest uitgenodigd worden...

Er moet evenwel wel toegegeven worden dat de opkomst van de studenten ook zeer bedenkelijk was, dit in tegenstelling met de akties op de dag tegen apartheid. De affiches waren blijkbaar op niet al te grote schaal verspreid, de titel van de lezing sprak de mansen waarschijnlijk ook niet zo aan, en *last but not least*, de naderende examens zullen ook wel meegespeeld hebben. (BP)

Veto, jaargang 12 nr 27 dd. 7 mei 1986

Redaktieadres: 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven (016/22.44.38)
Hoofdredaktie: Pascal Lefèvre en Bert Malliet
Redaktiesekretaris: Filip Huyzentruyt
Redaktie: Kris Blykers, Geert Coene, Eddy Daniels, Marc Heeren, Jan Huyse, Erwin Jans, Marc Sys, Didier Wijnants
Fotografie: Geert Coene, Hans Mattheeuws, Peter Vermeiren
Zetwerk: Paul Bijnens, Wouter Colson, Ria De Schutter, Marc Heeren, Filip Huyzentruyt, Didier Wijnants
Lay out: Kris Blykers, Marc Heeren, Pascal Lefèvre, Koen Van Muylem, Didier Wijnants
Medewerkers: Lia Baudouin, Gilberte Boeckmans, Pol Deltour, Wim Laurens, Bruno Peeters, Clem Robijns, Tuur Ruytjens, Geert Stubbe, Hilde van den Hooff, Luc Vanheerentals
Huistekenaars: Gadamme
Eindredaktie: Pascal Lefèvre

Oplage: 8000 eksemplaren
Drukkerij: Rotatyp Brussel
Abonnementen: Studenten: 60,-; niet-studenten: 250,-; steun vanaf 500,-; over te schrijven op rek. nr. 001-0959719-77
Agenda en Ad Valvas: ten laatste maandag voor verschijnen om 14.00 u op het redaktieadres bezorgen
Redaktievergadering: iedere vrijdagnamiddag om 15.00 u.

Landbouw vergadert

LBK — Op 29 april hield de Landbouwkring zijn laatste Algemene Raad van dit akademisch jaar. Een dertigtal boerekotters met een of andere funktie in de kring kwamen samen om de lopende zaken te bespreken en eventueel standpunten in te nemen.

Na een hoop puntjes uit de interne keuken te hebben afgehandeld, kwam de lessenstaking van 6 mei ter sprake. Eerst werd met ruime meerderheid de platformtekst goedgekeurd waar de vorige vergadering nog tegen was geweest, maar om ook effektief tot staken op te roepen was er dan weer géén bereidheid. Sommigen leken vooral in paniek te raken bij het denkbeeld van piketten die hun trouwe (?) lesgang wel eens zouden kunnen verstoren... Sorry als het misschien inkonsekwent overkomt.

Overigens lijkt er een duidelijk verschil van mening te bestaan tussen de Leuvense en de Heverleese kringen wat betreft de staking, waarbij de laatstgenoemde over het algemeen minder entoesiast zijn om te brossen. Zou er dan toch iets aan zijn van die brave ingenieursstudentjes?

Traditioneel worden bij de Landbouwkring de statuten gewijzigd op de laatste Algemene Raad van het jaar. Zo ook nu weer. Er waren een aantal eerder formele veranderingen waaronder één grappige: officieel moesten de statuutwijzigingen tot nu toe in december gebeuren, hoewel in feite al vier jaar pas in april aan de statuten gesleuteld werd. De betreffende alinea werd nu eindelijk aangepast. Daarnaast werden er een nieuwe funktie (barverantwoordelijke) en een nieuwe werkgroep (100ste verjaardag — over twee jaar) in het leven geroepen.

Tenslotte was er nog een evaluatie van het werkjaar. Slotsom: niemand is perfekt, maar wij zijn al bij al vrij tevreden over onszelf. We hopen van u hetzelfde.

Tuur Ruytjens

Een beslissing forceren

Men kan regels volgen of men kan ze overtreden. Als er een AV georganiseerd wordt met de bedoeling een stemming te houden, dan moet men geen alternatieven gaan zoeken om toch maar tot een beslissing te komen. Als er zo goed als niemand komt opdagen voor een AV, moet men daar zijn konklusies uit trekken. Desnoods kan het presidium zelf oordelen om tot een staking over te gaan, al is dat niet zo demokratisch. Maar de studenten absoluut zeggingschap willen geven — ook al lukt dit niet — onder het mom van een referendum, is evenmin demokratisch.

(MH)

BOTSING — De VTKar nadat een paar ingenieurs achter het stuur kropen. Maar het is hun vergeven, want zij maken toch al die mooie auto's voor ons, of hebben we het verkeerd voor? (foto Veto)

Ontspanning het meest uitgewerkt

ROMANIA — "Als verkiezingen iets zouden veranderen waren zij al lang verboden." Romanisten krijgen dan ook veelvuldig de kans hun stem uit te brengen: referenda over Zuid-Afrika en de kringkoepel, enquêtes over hun toekomstplannen en hun kennis van de Franse politiek... De kroon op deze reeks werd vorige week geplaatst: Romania verkoos een nieuw presidium én besliste deel te nemen aan de studentenstaking van 6 mei.

Net als vorig jaar was er maar één kandidaat-presidium en bracht het samenstellen van de ploeg meer gemoederen in beweging dan de 'verkiezingsstrijd' zelf. Er bleken maar liefst drie preses-kandidaten te zijn en het heeft dan ook maar weinig gescheeld of de romanisten hadden twee ploegen ten strijde zien trekken. Er waren echter te weinig vrijwilligers om die twee ploegen te vullen, zodat ze uiteindelijk alle 18 aantraden in één ploeg onder de naam *Romaniv'*.

Filippijnse skore

We zullen wel nooit van ons frankofoon imago verlost raken: *Romaniv'* staat voor 'Romania' en 'anniversaire'. Want in '87 zal het 30 jaar geleden zijn dat de Vlaamse Romanistenkring zich afscheurde van Klio. De romanisten voelden zich daar immers tweederangsfiguren. Bovendien werden ze door de paters & nonnen die toen in Klio de toon aangaven als lichtzinnige schepsels beschouwd. Romania bestaat dus 30 jaar, en dat zal gevierd worden. Overigens lijkt 'ontspanning' het meest uitgewerkte punt in *Romaniv'*s verkiezingsprogramma, dat op sociaal en onderwijsvlak nogal in het vage blijft. Vermits de ploeg zeer laat tot stand kwam, is dat waarschijnlijk een kwestie van tijd: onder vier ogen blijken een aantal leden wel degelijk uitgesproken ideeën over een en ander te hebben. In het algemeen wil Romaniv' het beleid van het voorbije jaar voortzetten. En blijkbaar staan de romanisten te springen om hun jubileum te vieren: ongeveer de helft kwam opdagen, en Romaniv' behaalde een haast Filippijnse skore: liefst 96% stemde voor!

Konsekwent zijn romanisten dan weer niet: van al die voor-stemmers wilde maar 68% deelnemen aan de staking van 6 mei. Nochtans had Romaniv' bij monde van preses Paul Dirkx en preses-sociaal Stef Wauters uitdrukkelijk tot de staking opgeroepen — net als het huidige presidium trouwens. Soit, zoals wij dat zeggen wanneer we aan ons imago willen werken. Het gaat in elk geval om een ruime 2/3 meerderheid. Wanneer u dit leest zal Romania gestaakt hebben. Als feestelijke inzet van een jubileumjaar...

Clem Robijns

Proffenhitparade

MEDICA — Voor de tweede maal, een traditie als het ware, werd op de revue van Medica op 28 april de Prijs van de Didaktiek uitgereikt.

Na vele enquêtes, in evenvele jaren, en met de hulp van de onmisbare komputer wisten we welke professoren, volgens de studenten, hun lessen het best ingekleed hadden.

In de eerste vijf jaren werd telkens een gouden, zilveren en bronzen leerstoel toegekend. In het vierde en vijfde jaar (het eerste en tweede doktoraat) werden daar omwille van het groot aantal professoren, nog twee 'eervolle vermeldingen' aan toegevoegd.

De Gouden Leerstoel werd beloond met een speciaal voor de gelegenheid geboetseerd beeld van de kunstenaar Pieter Vanneste uit Buggenhout.

Last but not least de uitslag:

1ste kandidatuur: 1. A. De Loof
2. R. Boving

2de kandidatuur: 1. H. Verresen
2. W. Stolmans
3. G. Deneffe

3de kandidatuur: 1. M. Callens
2. C. Plets
3. G. Verhoeven

1ste dok: 1. Farmacologie: P. De Schepper, G. Mannaerts, C. Denef
2. L. Eyckmans
3. R. Kerremans
4. E. Ponette
5. E. Eggermont

2de dok: 1. J. Janssens
2. L. Missotten
3. G. Buyse
4. A. Gyselen
5. M. Demedts

Wim Laurens

Staken: ja of nee?

Ongeïnteresseerd pol en sok

POLITIKA — Staakt de fakulteit der sociale wetenschappen mee op 6 mei? Om een antwoord op deze vraag te krijgen, hield het Koko (Koördinatiekomitee) op 29 april een Algemene Vergadering. Hier zou er gestemd worden over al dan niet staken. Maar eerst moest er aan het kworum van 121 aanwezigen voldaan zijn...

Slechts een 40-tal pol en sokkers waren komen opdagen. Konklusie: er kan en mag niet gestemd worden. Nochtans was al het mogelijke gedaan om deze AV aan te kondigen: een artikel in Veto, affiches in leslokalen en aan de valven, en mobilisaties tijdens de lessen. Blijkbaar zijn de pol en sokkers dus niet geïnteresseerd in een staking, of in aangelegenheden die niet direkt met de studies verband houden. Het is trouwens niet de eerste keer dat deze apatie aan het licht komt; de vorige jaren namen de pol en sokkers evenmin de moeite om naar een AV te komen (één uitzondering: de AV rond de rakettenkwestie). Het wordt dus tijd dat de mensen van de kring zich eens gaan bezinnen over de fakulteitswerking. Dat men daar ondertussen mee bezig is, kunnen we afleiden uit het feit dat de AV's volgend jaar afgeschaft worden en dat men nu op zoek is naar een nieuwe formule.

Symbolische akties

Na de vaststelling dat het kworum niet bereikt was, werd er gediskussieerd over de vraag "wat nu?". De beslissing tot staken is niet genomen, net zo min als de beslissing tot niet-staken. Eigenaardig toch wel, als je weet dat er op voorhand was afgesproken dat — als er geen kworum was — er dan ook niets zal gebeuren. Het voorstel werd geopperd om symbolische akties te voeren, die de fakulteit niet in een slecht daglicht zouden plaatsen: symbolische piketten, het storen van de lessen, enz.

Men vroeg zich ook af of met de kring een officieel standpunt moest ingenomen worden (bv. het organiseren van een nieuwe stemming?). Hierover werd er gestemd. Achttien personen stemden tegen, 20 vòòr. Volgens Koen Moens, die de AV leidde, Meuldermans, één van de koördinatoren van pol en sok, stelde dat de beslissing tot een officieel standpunt genomen is, en dat er wél een meerderheid bereikt was.

Referendum

Meuldermans stelde drie oplossingen voor, waarover men nog eens kon stemmen. Ofwel een nieuwe AV, ofwel een stemming binnen de jaren, ofwel een referendum.

Het laatste voorstel genoot de voorkeur van de aanwezigen. Alle pol en sokkers werd de gelegenheid geboden om vanaf woensdag tot en met maandag 5 mei hun stem te gaan uitbrengen en ze te deponeren in een op de permanentie geplaatste stemurne.

Dit had blijkbaar sukses, want 241 pol en sok-studenten zakten af naar de permanentie (toch nog maar een 30% van de ganse fakulteit). 172 studenten stemden vòòr staking (71,4%), 65 stemden tegen, en er waren 4 blanko stemmen. Pol en sok staakte dus mee op 6 mei.

Marc Heeren

Een numerus clausus voor advokaten?

Het ziet er sterk naar uit dat als men de vooraanstaande advokatuur in dit land laat begaan, wij jongeren binnenkort een nieuwe numerus klausus in de maag gesplitst krijgen. (Nog) niet voor de rechtenstudie: afzetmogelijkheden voor afgestudeerde juristen blijven relatief voldoende voorhanden. Wél voor de stage die erop volgt en leidt naar het zo gegeerde advokatenberoep. Bij de advokatuur zou het werk niet zomaar voor het rapen liggen, met een onvermoed hoge werkloosheid als gevolg. Vandaar. Nu is het wel zeer de vraag of er werkelijk zo weinig werk door de advokaten te rapen valt. De Wetswinkels bijvoorbeeld stellen vast dat er nog nooit zo'n onvoldane behoefte aan rechtshulp is geweest als in deze krisistijden nu.

Eén van de argumenten waarmee artsen een numerus clausus voor de geneeskunde-studie verantwoorden is dat die studie zo eksklusief gericht is op het doktersberoep (waarin zich dus een overbezetting zou voordoen). Hier ligt waarschijnlijk de reden waarom de studie in de rechten nog niet zo gauw met een numerus clausus zal worden bedacht: afgestudeerde juristen hebben vele beroepsuitwegen, ook buiten de juridische sfeer. Cijfers van studieadviseur Bonte (RUG) leren trouwens dat de tewerkstelling van juristen in niet-specifiek juridische beroepen steeds verder toeneemt. Maar van een overaanbod van juristen kan vooralsnog dus niet echt gesproken worden.

Te veel

Anders zou het liggen met advokaten. Dat zijn juristen die na vijf jaar studie nog eens een stage van drie jaar doorlopen hebben en daar onder andere het alleenrecht aan overhouden om mensen voor de rechtbank te verdedigen. Veel insiders laten niet af te oreren dat er *te veel* advokaten zijn, dat de aanbodzijde van de rechtshulpmarkt — want daar zijn advokaten voor — overvol zit.

Nu kan men moeilijk ontkennen dat de advokatuur met problemen te kampen heeft. Velen — vooral jongeren — zitten zonder werk en zonder centen. Het heet dat de balie heel wat verdoken werkloosheid opslorpt. Volgens alvast één schatting zou zelfs meer dan de helft ervan het moeten stellen met een netto-beroepsinkomen dat schommelt rond het bestaansminimum. Wellicht zal het in rekening brengen van de (bij advokaten immense!) fiskale fraude aan dit gegeven wel iets veranderen, maar toch kan men moeilijk omheen de vaststelling dat inderdaad véél advokaten vandaag zwarte sneeuw zien.

Werk of geen werk

Volgens nogal wat advokaten is die *nieuwe armoede* in hun rangen het gevolg van een overaanbod: de rechtshulpbehoeften van de massa zijn nooit zo groot dat ze het huidige aantal advokaten aan het werk kunnen houden. Afslanking van het bestand is dan ook de boodschap, een numerus clausus voor de stage de oplossing.

Nochtans steekt die analyse van een overaanbod van advokaten voor te weinig werk schril af tegen wat bijvoorbeeld in een Wetswinkelpraktijk ervaren wordt. Dat komt hierop neer dat zeer veel jurische problemen precies niét de oplossing krijgen die ze nodig hebben. Ofwel omdat men van zijn rechtspositie niet of onvoldoende op de hoogte wordt gesteld, ofwel omdat men zijn rechten niet hard kan maken, bijvoorbeeld voor de rechtbank. Nochtans betreft het hier allerlei gewone rechtsproblemen van gewone rechtzoekenden: werknemers en kleine zelfstandigen, huurders, konsumenten, gehuwden, jongeren, vreemdelingen en ga zo maar door. Slechts een kleine groep mensen lijkt zijn juridische problemen ongehinderd te kunnen oplossen. Bovendien brengt de krisis zo haar eigen — onopgeloste — juridische problemen met zich mee: steeds meer werknemers worden ontslagen, kleine zelfstandigen gaan failliet, huurders worden opgezegd of moeten ondraaglijk (en vaak onwettelijk) hoge huurprijzen betalen, werklozen worden geschrapt van de dop of het bestaansminimum,... En telkens blijkt weer het onvermogen om (de juridische kant van) die problemen op te lossen of zelfs maar te onderkennen. Het klinkt dan ook nogal vreemd als advokaten stellen dat ze te weinig werk hebben en dus tot een numerus clausus voor de balie moet overgegaan worden.

Ook uit rechtssociologisch onderzoek wordt duidelijk dat al te veel juridische problemen onopgelost blijven. Voor de 8.000 advokaten in dit land is er bijgevolg werk in overvloed, hoevelen van hen kontradiktorisch genoeg ook werkloos mogen zijn. Alleen blijkt tussen werkloze advokaten enerzijds en behoeftige rechtzoekenden anderzijds een diepe kloof te gapen. Als waren ze geliefden die niet bij elkander konden komen. De oorzaak hiervan — zo leren teorie en praktijk — ligt in de zeer beperkte bereikbaarheid van de advokaat voor de rechtzoekende. Die onbereikbaarheid is in hoofdorde financieel van aard: slechts weinig mensen kunnen een advokaat betalen. Zo reveleerde een vrij recent onderzoek dat voor 92% van de ondervraagden het beroep op een advokaat een dure aangelegenheid is, hoewel 90% een advokaat een nuttige tussenpersoon vindt. Heel wat rechtzoekenden ondervinden ook andere drempels: 71% van de ondervraagden in het onderzoek vreesde bijvoorbeeld de door de advokaat gebruikte taal niet of moeilijk te begrijpen.

In het opheffen van de (financiële) drempels naar een advokaat lijkt dan ook een belangrijke oplossing te liggen én voor het probleem van de gefrustreerde rechtzoekende én voor dat van de werkloze advokaat. Zo zou rechtshulp kunnen worden opgenomen in het stelsel van de sociale zekerheid. Ook financiering van advokaten door de overheid kan overwogen worden, op voorwaarde dat hun onafhankelijkheid voldoende gevrijwaard blijft (in feite komt die zo geroemde "onafhankelijkheid vandaag neer op een afhankelijkheid van het grootkapitaal). Maar dat zijn modaliteiten. Waar het op aan komt is dat de advokaat voor zijn levensonderhoud niet meer integraal afhankelijk is van wat zijn (vermogende) kliënten hem betalen, wat hij als klassieke vrije beroeper wél is.

Bij een numerus clausus voor de balie heeft enkel een zekere advokatuur belang: zij met name wie het nog voor de wind gaat maar zich bedreigd weten door de opkomst van nieuwe golven konkurrentiële advokaten.

Zo'n numerus clausus is een eksponent van de eng-korporatistische visie die de vooraanstaande advokatuur altijd al op de rechtshulpproblematiek gehad heeft. Een grondige demokratisering van de rechtshulp daarentegen —via herverdeling van de ekonomische middelen — biedt meer perspektieven voor zowel werkloze advokaten als rechtszoekenden. Ongetwijfeld is dàt de richting die het beleid zou moeten uitgaan.

Pol Deltour

Hoe?

De kans op een numerus clausus voor de balie is wel degelijk reëel. In vooraanstaande advokatenmiddens zoals het Verbond van Belgische Advokaten cirkuleren al geruime tijd voorstellen die — eens werkelijkheid geworden — een drastische beperking van het aantal beginnende advokaten moeten bewerkstelligen. Grappig is wel dat de notabelen die zo'n beperking voorstaan van een numerus clausus altijd *formeel* zullen afkeuren: het vrije karakter van het advokatenberoep laat een numerus clausus immers niet toe. Maar in feite ijvert men dus skrupuleloos voor een afbouw van het aantal advokatenstagiairs. Dat kan onder verschillende vormen. Zo denken sommigen aan een *bijkomend (vierde) licentie-jaar* voor studenten die aan de balie willen, een maatregel die alvast heel wat effektiever zou zijn dan de *stagescholen* die de balies in hun schoot hebben opgericht maar helemaal niet als de beoogde filter fungeren. Blijkbaar ontbeert de advokatuur het lef om haar "problemen" zelf op te lossen en rekent ze op de universiteiten om dat voor haar te doen. Een andere manier om het advokatenbestand wat af te romen lijkt te liggen in een *beperking van het aantal stagiairs* dat een patroon nog mag begeleiden, of nog in een *beperking van het aantal patroons*, bijvoorbeeld door de vereiste leeftijd op te trekken. Maar nog het meest efficiënt zou volgens sommigen een absoluut verbod zijn in hoofde van de stagiairs om nog enige arbeid te verrichten buiten de balie en daarvoor vergoed te worden. *"Vrijwel niemand kan het in zo'n systeem langer dan drie jaar uithouden"*, verdedigt Meester Van Den Heuvel, ex-voorzitter van het Verbond van Belgische Advokaten, dit voorstel. En gelijk heeft ie! De mensen die hun telg na vijf jaar studie nog eens drie jaar kunnen onderhouden zijn op weinige handen te tellen.

P.D.

Of een adviesmonopolie?

Het probleem van haar "werkloosheid" houdt de advokatuur goed bezig. Oplossingen zijn legio. Naast de verschillende voorstellen om het eigen bestand in te krimpen wordt nu ook opnieuw gedacht aan de verovering van nieuwe markten. Zo werd onlangs in de schoot van de Nationale Orde van Advokaten een werkgroep opgericht die voorstellen moet onderzoeken met het oog op een "betere bescherming van het advokatenberoep op het vlak van de konsultatie".

Een woordje uitleg. Ingevolge het Gerechtelijk Wetboek beschikken advokaten over een *pleitmonopolie*: enkele uitzonderingen daargelaten mogen enkel zij mensen voor de rechtbank verdedigen. Op dit nivo is de beperkte toegankelijkheid van de advokatuur voor de rechtzoekende dan ook het meest problematisch. Wat de juridische adviesverlening betreft — de zogenaamde eerstelijnsrechtshulp — stelt het probleem zich wat minder scherp, omdat op dat vlak advokaten niet over een monopolie beschikken en bijgevolg tal van initiatieven (zoals Wetswinkels, konsumentenverenigingen en vakbonden) daar "aanvullende" rechtshulp verstrekken. In die toestand nu zien heel wat advokaten een àndere oplossing voor hun werkloosheidsproblemen: door zich ook hier een wettelijk monopolie te verwerven worden mensen verplicht zich ook voor juridisch advies tot een advokaat te richten.

Vraag is evenwel of die maatregel veel nieuwe mogelijkheden zou bieden. Advokaten blijven immers even duur als voorheen, want afhankelijk van de honoraria die kliënten hen betalen. Bovendien zijn ze ingevolge interne balie-reglementen aan zekere minimumtarieven gebonden, die naar eigen zeggen een werkzame konkurrentie tussen de konfraters moet waarborgen. Bijvoorbeeld in Leuven belopen die minimumtarieven 1.000,-F voor een mondeling en 1.500,-F voor een schriftelijk advies. Zeg nu zelf. Veel zoden zou een adviesmonopolie bijgevolg niet aan de dijk brengen. Maar de grote dupe zouden de vele rechtzoekenden zijn die vandaag precies dankzij de "alternatieve" rechtshulpinstanties zich iet of wat weerbaar kunnen opstellen.

De idee van een juridisch adviesmonopolie voor de advokatuur wortelt — net zoals die van een numerus clausus — in de veronderstelling dat er voor advokaten momenteel te weinig werk is. Die werkloosheid betekent nochtans hoegenaamd niet dat er onvoldoende werk *is*, maar heeft alles te maken met de zeer beperkte (financiële) bereikbaarheid van de advokatuur. Het is dan ook pas in een demokratisering van de rechtshulp dat advokaten én rechtzoekenden een oplossing voor hun problemen zullen vinden.

(PD)

ADVERTENTIE

STUDENTEN, EEN WARE VERANTWOORDELIJKSTAGE ZONDER UW STUDIES TE ONDERBREKEN

OFUP DE STUDENTENPERSDIENST

zoekt nu al voor de heropening van het academiejaar in september 86 centrumverantwoordelijken voor de steden Gent, Leuven, Brussel, Antwerpen.

«studentejob» op maat : gemiddeld 20 werkuren per week op de plaats zelf van uw studies, van september tot december 86 + eventueel eerste trimester 87, schoolvakantie.

goede vergoeding : vast, intercentra-wedstrijd, interesse bij de doelstelling : 20 tot 50 000 BF netto per maand.

U WERKT VOOR DE PERS :

het oprichten van een dynamische verspreidingsstructuur, binnen een studentenmilieu, voor de belangrijkste titels van de Belgische en buitenlandse pers onder de vorm van abonnementen tegen verminderd tarief.

uw rol : ■ aanwerven en opleiden van een team ■ prospecteren, nieuwe markten creëren en volgen ■ het verkoopsteam leiden ■ public relations verzorgen ten overstaan van de lokale overheden

VOORWAARDEN VOOR DE KANDIDATUUR

- regelmatig ingeschreven zijn aan een universiteit of in een instelling voor hoger onderwijs.
- niet allergisch zijn voor de verkoop.
- beschikbaar zijn en goed de stad kennen.
- in september over een wagen en een telefoon beschikken.
- tweetalig zijn.

OM UW KANDIDAAT TE STELLEN SCHRIJFT U NAAR :

OFUP

Pierre LALANDE, Generaal Eisenhowerlaan, 137, 1030 Brussel. Spreek in uw brief over uzelf en geef uitleg voor uw belangstelling voor deze job.

LEUVEN VOL MUZIEK

Jan vol Muziek

Het was me wat op die woensdag 30 april. Eén groot dilemma. Leuven vol Muziek, een optreden van Simply Red, en toch niet te versmaden: veel voetbal op de kijkbuis. Een keuze was dan ook niet zo snel gemaakt. Uiteindelijk besloot ik wat mee te pikken van Leuven vol Muziek en (ik had de kaart al een maand) naar de heren van Simply Red te gaan kijken. Van deze laatsten heeft u waarschijnlijk al genoeg gelezen in de landelijke pers zodat ik mij beperk tot de stukjes Leuven vol Muziek die ik meemaakte.

Primo: de automaten van het Logod-duo in Alma II. Wat was de bedoeling van dit alles? Aan mij moet u het niet vragen. Ik zag een aantal (4) konstrukties die hopeloos veel lawaai maakten. Bij nader inzien bleek het een aaneen gestruktureerde hoop bellen, toeters, sirenes en ander lawaaimakend materiaal te zijn. Als u nog geen ongemakken kreeg van het eten in Alma II, zorgde deze afgrijselijke geluidsmuur daar wel voor. Wat dit in Leuven vol Muziek kwam doen is mij niet duidelijk. Het Logos-duo mag er dan al excentriek uitzien, de muziek (?) die zij op nietsvermoedende luisteraars loslieten was eksuberant dom. Vergeef het mij, maar zo'n geweldige muziekkunst gaat mijn, zij het simpele petje te boven.

En had ik het geweten dan had ik mij ook nooit gewaagd aan het Kreatiekoncert in 't Stuc. Eerlijkheidshalve dient vermeld dat niet heel de vertoning werd aanhoord. Wat we zagen en hoorden was dit: een heer die perkussie beroerde. Zowel xylofonen, drums als andere instrumenten waarvan de namen mij onbekend zijn, werden gehanteerd volgens een strak maar ontroerend schema. Wat denkt u van de volgende kombinaties: plink — plank — plonk, rust, plonk — plank — plink, rust, plank — plink — plonk, rust, enz. Ja het wordt u ook te veel. Zoek gerust even een lekker zachte stoel en herlees het nog eens. Laat u doordringen van deze fantastische klanken, laat u meevoeren naar de hogere muzieksferen. Helemaal schitterend wordt het als u zich de volgende, gewaagde, handelingen voor het netvlies tovert: de kunstenaar slaagde erin om eerst twee stokjes te gebruiken, om dan slechts één drumstokje en één hand te bezigen, om tenslotte als klap op de vuurpijl met (kijk mama!) twee handen de hierboven beschreven klanken te voorschijn te toveren. U begrijpt het, toen de pauze aangebroken was moesten wij de koncertzaal verlaten. Het was ons te machtig geworden. Tranen rolden van de wangen, het hart klopte te wild, de zenuwen begaven het...

Andere koek

Gelukkig konden we na deze verschrikking enkele koffies en hartversterkende goedjes te nuttigen, zodat we terug op onze positieven kwamen. Het werd dan ook tijd om ons richting Manhattan te begeven waar wij een schitterend koncert van de Engelse groep Simply Red aanschouwden. Maar ik ging daarover zwijgen wegens al genoeg aandacht in andere bladen.

Het dagje Leuven vol Muziek werd dan besloten met een rondgang in het centrum van Leuven. Her en der stonden entoesiastelingen muziek te maken. En het gebodene mocht er best zijn. Opvallend was de grote variëteit aan muziekgenres. Niet enkel jongens en meisjes die zich beperkten tot het coveren van straatklassiekers van Neil Young, Beatles, Jethro Tull, enz. Ook inventievelingen die met behulp van drie vuilnismandjes en wat bestek aanstekelijke ritmes brouwden; echte tamtamkloppers die enkele flauwer-pauwer types tot eigenzinnig bewegen en dansen aanzetten; drie heuse Vlaamsche volkszangers en op het midden van de Oude Markt een echt koor. Spijtig genoeg gingen de klanken die zij voortbrachten teloor in de grote lawaaiboel die de Oude Markt was geworden. Elk café had zijn groepje voor de deur, het een al wat beter dan het ander, maar dat had niet zoveel belang. Leuven was eindelijk vol Muziek. Na de verschrikkingen overdag bleek de weggevluchte studentenbevolking terug massaal naar buiten te komen. Geen enkel studentenevenement slaagde erin om zoveel volk op de been te krijgen dit jaar. En de mensen vonden het nog plezant ook.

Jan Huyse

PRIKKELDRAAD

Leuven vol Muziek is ook...

● *Een bende Sinologie-studenten die onder leiding van een vrouwelijke proffje?) in het stadspark liedjes van de spleetogen de lucht in sturen. Voor mij was het Chinees.*

● *Een festijn voor billenknijpers en -sters, onderbuikschuurders (en ook -sters). Heerlijk voor hun om zich door die mensenzee in de Muntstraat te wrijven.*

● *Een groepje verloren gelopen hippierestanten die met anakronistische bloemenkrachtliedjes de verbeelding terug aan de macht willen brengen. Maar blijkbaar geloven ze er zelf niet meer zo sterk in, want het cynisme van de jaren tachtig prijkte op hun versterker: "Perfekte synchronisatie: vuurwerk in Rusland, muziek in Leuven."*

● *De feedback-rage van The Jesus and Mary Chain is nog niet doodgebloed. Aan de rand van de Naamsestraat stond een a cappella-koor, dat gretig gebruik maakte van het straatlawaai. Voorbijrijdende auto's, motors... dienden als uniek feedback-geluid.*

● *Groepjes die elkaar overstemmen. Gefrustreerde kaffee-uitbaters, die bij gebrek aan levend muzikaal talent zich vergrijpen aan de volumeknop van hun muziekinstallatie. Een ingetogen en doorleefde versie van Peggy Sue, sober begeleid door een akoestische gitaar werd alzo door een lopend diarreeprodukt van Duran Duran overspoeld.*

● *De bar van 't Stuc die teveel — gewoon? — volk moest slikken en daarom gauw een repetitief muziekorkestje inhuurde. Dat wonderwel in zijn opzet slaagde, want na één uur spelen was het terraspubliek met twee derden uitgedund.*

Veel telefoon, weinig koncert

Zes geluidsbronnen uit zes kafees, verspreid over Leuven, met mekaar verbinden via telefoonlijnen en een radio-omroeper. Het klinkt veelbelovend. Dit evenement moest de apoteose worden van A-Wak-A: vierentwintig uur op vierentwintig uur Radio Scorpio in het teken van 'Leuven vol Muziek'.

Het telefoonkoncert, *Telesyn I*, is uitgedokterd door Darius Clynes, en is eerder al uitgevoerd in Australië; Leuven was de Europese première.

In zes kafees waren zes mensen opgesteld, ieder met een muziekinstrument. Die muziekinstrumenten — en ook stemmen (in verschillende talen) — komen dan via de telefoon bij Radio Scorpio. Ik had een soort kakafonie verwacht, maar het resultaat stelde mij teleur. In het begin kon de radio-omroeper zijn mond niet houden (terwijl *Telesyn I* al bezig is) en — alhoewel alles technisch perfekt verlopen is — scheelde er iets aan: van een kakafonie heb ik niet veel gemerkt.

Tijdens het beluisteren stelde ik — en ik niet alleen — me de vraag: "Hoelang kan je naar zoiets blijven luisteren?"

Marc Heeren

Charles Morrow Event

Kunst en braderie

In *Charles Morrow* zitten meerdere komponisten verborgen. De ene is maker van radiojingles, de andere bedenkt komposities als *The Number 6*, en nog een andere is schepper van *Events*. Zo'n 'event' was *Universitas*, een groots projekt dat ergens in de lucht zweefde tussen het Ladeuzeplein, de Beiaard van de biblioteek en het gebouw van Letteren en Wijsbegeerte.

De komponist stond het gebeuren tevreden gade te slaan: de zon was van de partij en dan kan er voor de sympatieke Amerikaan niets meer fout lopen.

Morrow: «Stel u voor dat het regende. Dan hadden we de hele zaak ergens in een zaal moeten onderbrengen, wat veel minder geslaagd zou zijn. Nu was het duidelijk *fun*.»

Komposiet

Het opzet leende zich daar natuurlijk wel toe. *Universitas* was een soort *georganiseerde krankzinnigheid*; een goed dozijn elektrische gitaren en een aantal drumstellen speelden hier naast een leuke blokfluitklas, terwijl op een video eerst Arnold Burms en Tom Pomposello elk een lezing hielden en daarna een debat getoond werd tussen Sam IJsseling en Louis Baeck. Op een rijdende toren stond Moniek Darge (van Stichting Logos) te kelen en gaf iemand een (wetenschappelijke?) uiteenzetting over de 'Beiaard'. Boven op de toren van de universiteitsbiblioteek werd een illustratie ten beste gegeven op dit instrument. Verder waren er een koor, een ensemble van tuba's, nog een rijdende beiaard, enkele moto's en nog veel meer.

Een echte *Universitas* dus. Een plaats waar ideeën — in dit geval in de vorm van geluiden — borrelen en botsen. Een bruisend geheel zonder overkoepelend verhaal, zonder van bovenaf opgelegde eenheid, maar met verschillende min of meer samenhangende cellen. Een kompositie?

Morrow: «Toch wel, want kompositie heeft niet uitsluitend te maken met het organiseren van klank, maar ook met het organiseren van *tijd*. In strikte zin heb ik mij niet veel beziggehouden met het bepalen van de klanken (dat is grotendeels overgelaten aan de verschillende deelnemers), maar wel met het organiseren van die klanken in ruimte en tijd.»

Veto: *Maar dit heeft wel iets weg van het bouwen van een gebouw, inklusief onderaannemers en met de komponist als 'leider van de werken'.*

Morrow: «Ja, met dit verschil dat het er bij een gebouw op neer komt dat de mensen betaald worden om werk te verrichten. Hier gebeurt alles spontaan.

Braderie

Voor het publiek werd het een zoektocht. Wandelend op zoek naar een sprekend geluid. De beschouwing van Burms bijvoorbeeld, of het amusante spel van de blokfluiters, het erg zachte maar boeiende spel van het tubaensemble, de allesoverheersende dreunen van elektrische gitaren en drums.

Het resultaat was een mierennest. Een krioelende massa die aanvankelijk op verkenning trok, maar die uiteindelijk nogal gemakkelijk partij leek te trekken voor de (inderdaad meeslepende) elektrische gitaren.

Na verloop van tijd werd de hele zaak ook meer een *braderie* dan een *event*, maar wie zal daarover geklaagd hebben? Morrow in elk geval niet.

Didier Wijnants

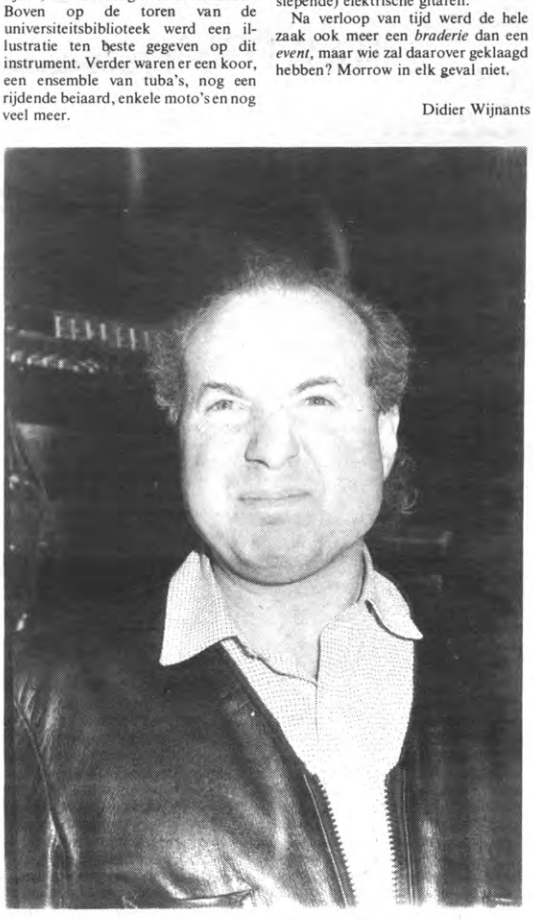

Dat is dan de man die we uit de USA moesten importeren om een georkestreerde kakofonie op te zetten. Alsof onze dorpsfanfares zo'n klus niet zouden aankunnen... Met 'n beetje hulp van één of andere geestrijke drank. *(foto Veto)*

Hoog in de toren van de universiteitsbiblioteek slaat onze Geert Stubbe de beiaard aan. Beneden, op het plein van L & W is de chaos al losgebarsten. *(foto Veto)*

Kreatiekoncert II

Mag muziek nog mooi zijn?

'Leuven vol muziek' is een waardevol initiatief. Dit jaar had men nog het zeldzame voordeel dat het weer meezat, zodat de overvloedige aanwezigheid van het publiek op alle in open lucht georganiseerde aktiviteiten de sfeer alleen maar kon veraangenamen. Maar ook een happening aan gene zijde van de deur, zoals het *Kreatiekoncert II* mocht zich verheugen op een volle zaal. De vraag is alleen, of men dit publiek niet kon vergasten op aangenamere klanken dan het geruis, de kreten, het geneurie en de totaal niet met elkaar rijmende noten die daar ten gehore werden gebracht.

Omdat de titel '*Kreatiekoncert*' bij mij associaties oproept met begrippen zoals vernieuwing, kreativiteit en originaliteit, toog ik vol verwachting naar 't Stuc. Naar aanleiding van 'Leuven vol Muziek' hadden Frans Geysen, Frank Nuyts, Claude Coppens, Yves Knockaert, Raoul De Smet, Paul Adriaenssens, Karel Goeyvaerts en Boudewijn Buckinx verschillende werken gekomponeerd.

Enkele daarvan waren reeds in het eerste kreatiekoncert, dat 's middags werd uitgevoerd, aan bod gekomen. Dit koncert heb ik, omwille van zonnige en andere omstandigheden niet bijgewoond, en daarover kan ik mij dus niet uitlaten. Eveneens ben ik op het gebied van moderne muziek een volslagen leek. Maar ook voor een leek moet muziek beluister- en genietbaar blijven. En naar mijn mening kwam precies van dat laatste niet veel in huis.

Satiesme

Het eerste stuk was het *Colloquium* voor fluit, viool, altviool en cello van Raoul De Smet. Ik weet dat reeds lange tijd de trend bestaat om niet enkle het instrument, maar ook de bespeler ervan in een koncert uitvoering te laten optreden, maar de kreten die in het begin van dit muziekstuk ten beste werden gegeven leken wel afkomstig van een beschaafd soort holbewoners. Waarom men zijn muziekbladen niet gewoon kan omslaan, in plaats van telkens drie aan elkaar geplakte partituren van de staander te nemen, is voor mij ook een volkomen raadsel. Nu eens streken de violisten met de strijkstok boven de snaren in plaats van erop, dan weer beroerden ze de snaren nauwelijks en een volgende keer haalden ze lang uit. Als al die maneuvers bedoeld zijn om de aandacht van de muziek of wat daarvoor moet doorgaan, af te leiden, dan kan ik de komponist alleen maar gelijk geven, want die muziek is zo eentonig, zo weinig vloeiend en aangenaam om horen, dat er van luistergenot geen sprake kan zijn.

Met het tweede stuk, *Szenen* voor cello en viool was het al niet veel beter gesteld. Volgens de presentator zou Szenen zoveel betekenen als 'koorden, pezen' en ook de konnotatie van '*Sehnzucht*' in zich dragen, zodat we ons mochten verwachten aan een schrijnende en gevoelige melodie.

Maar niets was minder waar. Het steriele getokkel, de steeds op dezelfde hoogte blijvende toon en het konstante ritme waren van die aard, dat ze de pezen van de meest rustige luisteraar strak gespannen deden staan van de zenuwen. In die zin is de titel dus wel goed gekozen.

De *Geportretteerde vertegenwoordiging voor klarinet* van Claude Coppens, uitgevoerd door zijn leerling Geert d'Hondt, vereist wel een grote technische vaardigheid, maar met zijn bruuske afwisseling van felle en trage gedeelten is het toch geen genot voor het oor. De *Kleine Suite uit de Vijf Hoofdpunten voor Slagwerk*, van dezelfde, was meer geslaagd. In de programmabrochure lezen we dat dit stuk deel uitmaakt van een grote verzameling solo-partijen voor alle instrumenten van het koncert, door de toondichter vol zelfkritiek: *Dwangarbeid: verplichte werken vol Satiesme* genoemd. Ze waren immers bedoeld als opgelegde werken voor de eksamens in de konservatoria. De titel is grappig, en zo was de uitvoering door Nuyts. Deze speelde nu eens op de grote xylofoon, dan weer op houten staafjes, die naast elkaar opgehangen waren aan een andere staaf, dan weer met de ritselbol (de technische term van dit alles valt me niet te binnen). Later holde hij naar de drums, waar hij soms met de stokken op roffelde, maar ook al eens met de hand over het opgespannen oppervlak wreef. Ook de cymbalen mochten even van zich laten horen, zij het op een onkonventionele manier, want Nuyts wreef met de stok langs de rand van het cymbaal in plaats van erop. Bovendien kwam de tape op een even artificiële als inspiratieloze wijze tussen.

Harmonie

Dan vond ik de *Partita voor een Sinjeur* van De Smet, die voor de Rubensviering van 1977 geschreven, maar nooit tevoren uitgevoerd werd nog het beste wat er te beluisteren viel. Het begon met een mooi gesprek tussen de trombone en de hobo. Telkens werd een tema door één instrument ingezet en door een ander overgenomen.

De piano-uitvoering deed mij op bepaalde ogenblikken echter denken aan die van een stout kind dat, het spelen van een moeilijke partij met een telkens hardnekkig weerkerende fout beu geworden, er plots de brui aan geeft en er lukraak op los begint te timmeren.

Maar dat de pianist, Roland Mathews, er echter in slaagde met handen en voeten te spelen en daarbij nog te dirigeren mag wel als een merkwaardig staaltje van koördinatie gelden. Na de pauze kwamen de volgende werken ten gehore: *Scud* van Nuyts, met Coppens aan de piano en een in hoge mate vervelende *Veertien Heilige Kwinten met Aureool* van Karel Goeyvaerts. De veertien kwinten (een kwint is een interval van vijf noten) werden telkens door 1 gong verklankt en verder was er nog een snaarinstrument dat ik onmogelijk kon thuisbrengen, maar dat de melodieuze oosterse naam *zheng* schijnt te dragen. *Next Piece* van Knockaert voor tuba en tape was gewoonweg slaapverwekkend en stimuleerde door de lange duur ervan in hoge mate naar het verlangen naar de 'next piece', met name *Primum vivere, deinde philosophari* (eerst leven, dan filosoferen) van Buckinx. Als nawoord bij dit werk schreef deze komponist: "Leven betekent niet: aan geld denken of aan eten. Het betekent echt leven, vanuit zichzelf. De 'ekonomische krisis' wordt gebruikt om heel onze problematiek in ekonomische termen te vertalen. Dat komt neer op 'eerst filosoferen en dan leven'. Het ekonomisme, tenslotte een 'filosofie' (al zou geen ernstig filosoof ze willen ondertekenen), verdringt de reële eigen ervaringen. Op deze wijze wordt het spreekwoord tenslotte omgekeerd tot zijn tegendeel." Een moeilijk te verklanken materie, en dat was dan ook te merken. Tot zover heb ik het koncert uitgezeten. Het *Muziektreintje voor Simon* van Geysen en *Levels II* van Adriaenssens heb ik dus gemist. Nu ja, gemist? Wat ik vooral gemist heb in dit koncert is harmonie. En daarmee bedoel ik dan geen fanfare, maar de Griekse harmonia, de samenstemming, de samenhang van klanken. Klanken, die zijn samengebracht tot één geordend geheel, zodat er melodieën geschapen worden die eeuwen na hun ontstaan nog weerklank vinden. Muziek die een estetische ervaring, ook voor een niet-specialist, mogelijk maakt. Wanneer mag muziek terug mooi zijn? Wanneer worden er terug wonderkinderen geboren die, zoals Mozart, nog eeuwen na hun dood de meest verschillende mensen warm kunnen doen lopen voor hun muzikale prestaties? Aan het publiek van het Stuc, behalve diegenen die druppelsgewijze de zaal verlaten hadden, was het kreatiekoncert in ieder geval wel besteed, want zij zaten de hele tijd met ingehouden adem bloedernstig te luisteren. Diezelfden zullen wel menen dat ik *hét* niet begrepen heb. Het weze hen gegund.

Lia Baudouin

Variations IV van John Cage

Er hing geluid in de hall

Er zit een soort vreugdevolle naïviteit in de muziek van *John Cage*. De gedachte alleen al, die Cage in de jaren 50 ontwikkelde, om de muziek aan toevalsprincipes te onderwerpen, is tekenend voor het pretentieloze en projektloze karakter van zijn 'komposities'. Cage schuwt het Grote Gebaar: hij vat zijn muziek op als een vorm van 'interessant gefluister'. Een beetje geluid in een wereld vol geluid. Maar de paradoks is dat dit gebaar van uiterste zelfrelativering misschien wel het meest provocerende, en het meest beslissende gebaar is geweest uit de muziek van deze eeuw.

Als er in de uitvoering van *Variations IV* tijdens *Leuven vol Muziek* één aspekt van de komponist Cage naar voren kwam, dan was het wel dit paradoksale punt. *Variations IV* is eigenlijk niet meer en niet minder dan een verdeling van klanken over de ruimte. In de hall van het fakulteitsgebouw van Letteren en Wijsbegeerte heeft het *georganiseerde toeval* de plaats bepaald waar de geluidsbronnen moesten staan. Verder voorziet de partituur niet wat of hoe er moet gespeeld worden: elk geheel van klanken wordt in staat geacht het muzikaal kader te dragen.

Spel

Het Elektro-Instrumentaal Ensemble Tilburg realisserde dit opzet door de geluidsbronnen te gebruiken om een kollage van andere Cage-komposities te brengen. Het is onbegonnen werk om die komposities ook werkelijk te identificeren. Zeker is alvast dat de prachtige *Suite for Toy Piano* (speelgoedpiano) er deel van uitmaakte.

Maar dat is eigenlijk totaal onbelangrijk om weten. Cage beluisteren is 'klanken proeven'. Het verrassende detail, de fijne trilling. Vandaar dat er van 'provokatie' in de strikte zin bij Cage geen sprake is.

Dat heeft het Ensemble uit Tilburg goed begrepen, en de kollage die zij ten beste gaven lag duidelijk in die lijn. Geen muzikaal opbod van botsende klanken, maar een sober *spel*.

En toch zit er — op een ander nivo — wèl een element van provokatie in. Dat ligt niet aan de bewuste 'onnozelheid' van het klankresultaat, maar wel aan de manier waarop het publiek daarmee in kontakt gebracht wordt. *Variations IV* kreëert een soort omkeringssituatie, waarbij het publiek door muziekbronnen *omgeven* wordt, en zich dus niet kan richten op iets dat het karakter krijgt van een *podiumgebeuren*.

Dada

Maar in dat opzicht was de uitvoering in de hall van L & W toch niet helemaal wat het had kunnen zijn. Het leek allemaal nogal doorzichtig en nauwelijks verrassend: de geluidsbronnen werden geplaatst op de rand van de gaanderij op de eerste verdieping, die uitkijkt op de put van de grote hall. In de hall zelf stond dirigent Huub Ten Haecken naast de *Toy Piano* op een tafel.

Het publiek stelde zich angstvallig op aan de muren van de hall; het centrum bleek leeg. Daardoor leidde het basiskoncept van *Variations IV* tot een zekere starheid, en werd het bijzondere van deze publiekssituatie enigszins ontkracht.

Maar misschien is dat uiteindelijk totaal bijkomstig. In de muziek van Cage wordt het grensdoorbrekende soms zodanig beklemtoond dat zijn paradoksale houding in het niet verdwijnt. Cage is destruktief, maar nooit doelbewust. Hij kookt een potje klanken, en slaakt een kreet van verrukking bij het horen van een lekkende waterleiding. Meer dada dan Dada.

Didier Wijnants

Het Morrow-event waaraan niet alleen 15 elektrische gitaren, 8 tuba's, een koor, een harmonie-orkest, 15 drums, een beiaard, een rijdende beiaard deelnamen, maar ook proffen en die diskussieerden vooral. *(foto Veto)*

Kreatiekoncert I en pianokoncert

Leuven vol Muziek

Met meer dan gewone belangstelling trokken we naar het eerste kreatiekoncert van 'Leuven vol Muziek'. Er was immers een maand eerder het jubileumkoncert van Letteren & Wijsbegeerte geweest en dan wil je graag vergelijken. Eerlijk gezegd, er was een hemelsbreed verschil tussen beide koncerten, niet alleen op louter muzikaal vlak, maar ook op organisatorisch nivo. Het komt erop neer dat de professionele aanpak van voornoemd jubileumkoncert duidelijk een betere indruk heeft nagelaten dan dit kreatiekoncert.

De muziek was ook van een ander gehalte: in dit kreatiekoncert waren overwegend komponisten van eigen bodem, die wat resoluter de weg van het moderne zijn ingeslagen. We kunnen besluiten dat beide koncerten samen een staalkaart waren van wat momenteel in België leeft onder de komponisten. En dat kan enkel en alleen maar leerzaam zijn.

Het instrumentarium van Godfried Willem Raes in Alma II zorgde ervoor dat wij het '*Colloquium*' van Raoul Desmet niet konden bijwonen. '*Szenen*' van Frank Nuyts werd dus de primeur. Het programmaboek vermeldde dat de komponist in dit werk onder meer gebruik maakt van het Cantus Firmus-principe. Kortgezegd komt dat erop neer dat een bestaande melodie struktuurbepalend wordt voor een nieuwe kompositie. Dit werk voor viool en cello had duidelijk een struktuurbepalend motief, maar kwam vreemd over door een erg fragmentarische opbouw. Toch willen wij het graag eens opnieuw horen, met indien mogelijk ook wat beter voorbereide muzikanten.

Een scoon Jonkfrou

De '*Kleine suite*' (uit '*Vijf Hoofdpunten voor Slagwerk*') van Claude Coppens stak goed in elkaar. Het eerste deel speelde zich af rond de xylofoon en allerlei perkussie-instrumenten, met als basis een vrij eenvoudige melodie en bracht kleurrijke ritmes. Het tweede deel was voorbehouden aan het slagwerk, waarbij allerlei ongewone manieren van klankproduktie op de trommels aan bod kwamen. Het derde deel speelde zich weer af rond de percussie-instrumenten; ook hier enkele ongewone wijzen om klanken voort te brengen (bv. het aanstrijken van een cimbaal met een strijkstok, wat een mooi effekt met zich brengt). Een vooropgenomen tape zorgde hierbij voor de dialoog, best leuk om horen.

Het eerste deel besloot met de '*Partita voor een Sinjeur*' van Raoul Desmet. Dit werk dateert van 1977 maar werd nooit eerder uitgevoerd. Een druk gestikulerende pianist (R. Matthews) — wat op de duur zeer begon te vervelen — deed ons het ergste vermoeden voor wat de voorbereiding van het ensemble betrof...

Deze '*Partita*' is grotendeels gebouwd rond een mooi oud lied (Myn Sinnekens syn mi doortoghen van een scoon Joncfrou fyn), dat na een inleiding volledig werd gebracht. De kanonische verwerking ervan zorgde voor een bevreemdende sfeer, maar was boeiend. Een traag '*Madrigaal*' en een ritmische '*Postlude*' waren eveneens gebaseerd op deze melodie, maar getuigden anderzijds van de originele inspiratie bij de komponist.

Muziektreintje

Na een koffiepauze en een heerlijk zonnebad kregen we de '*14 Heilige Kwinten met Aureool*' van Karel Goeyvaerts te horen. Goeyvaerts zorgde voor een vrij eksotisch instrumentarium: naast een reeks metalen perkussie-instrumenten was er een '*zheng*' een snaarinstrument, dat gelijkend op het binnenwerk van een klavecimbel, maar waarbij de snaren moeten worden '*geplukt*'. Ogenschijnlijk was dit een banaal werk, met gewoon een aantal klanken die werden herhaald op de perkussie-instrumenten. Wie enige moeite deed, kwam echter in de ban van de mysterieuze oosterse sfeer die het werk uitstraalde. Bepaalde mensen vonden dit zelfs schitterend en ook wij genoten van de schoonheid ervan.

'*Next Piece*' voor tuba en tape van Yves Knockaert heeft volgens de programmabrochure een stevige struktuur. Voor de luisteraar was er echter maar weinig van te horen. Een zwaar stuk en gretig gebruik makend van ongewone technieken: soms wel leuk om horen, maar echt boeien kon het ons niet.

'*Muziektreintje voor Simon*' kon dan weer de harten verblijden. Dit korte werkje van Frans Geysen voor zeven blaasinstrumenten was luimig van aard en grotendeels gebaseerd op een ritmisch uitspelen van de verschillende instrumenten, in diverse kombinaties. Een aardig werkje, maar dan weer iets te kort.. Mooie liedjes mogen blijkbaar niet lang duren.

'*Levels II*' van P. Adriaenssens werd het slotstuk van dit eerste kreatiekoncert. Meteen ook de grootste ontgoocheling: vijf instrumentisten zitten er maar wat op los te blazen, elk gaat zijn eigen gang. Slaapverwekkende klanken hoorde ik iemand zeggen, meer kan ik er niet aan toevoegen.

De afspraak leidde vervolgens naar de Kardinaal Mercierzaal van het Hoger Instituut voor Wijsbegeerte. Daar zou het 'traditioneel' pianokoncert plaatsvinden. Difmaal geen '*Vexations*', maar toch een gedeeltelijke kwelling voor het oor...

Twee buffet- en twee vleugelpiano's met daaraan telkens twee pianisten: dat is de bezetting die Boudewijn Buckinx vraagt voor '*Ya*'. Het programmaboek verschafte ons wat meer uitleg over de motivatie van de komponist, maar onsinteresseerde de muziek. En die was mooi. Het werk heeft twee grote onderdelen, waarbij het eerste deel inzet met een zachte, romantisch geïnspireerde beweging; de piano's zijn telkens twee aan twee gekoppeld, wat voor leuke klankeffekten zorgt. Dit deel gaat langzaam naar een hoogtepunt toe, maar alles blijft rustig. In het tweede deel zijn alle 8 de pianisten aan het werk, en krijgen we het karakter van een Spaanse Habanera: een erg rustgevend werk, dat een betere zaal en juist gestemde instrumenten verdient. Ook een pluim voor de prestatie van de pianisten, die op korte tijd een behoorlijk resultaat verwezenlijkten.

Die ingetogen, rustige sfeer werd dan abrupt verbroken door '*General Cluster*' en zijn bende. Harde mokerslagen en onverbiddelijke 'improvisaties' van Fred Van Hove en Eddy Loozen. Ze beukten er maar op los, niets of niemand ontziend: een oorverdovend lawaai. Wij hebben het volste respekt voor de pianist Fred Van Hove, maar wat hij hiermee beoogde is ons absoluut ontgaan. Iemand schreef 'Boe' op mijn papier... Maar het applaus klonk entoesiast...

Moe van al dat gebeuren zochten wij dan maar verpozing bij een ijsje. En hebben wij Walter Hus niet gehoord...

Geert Stubbe

Bemerk die glinstering, die elegantie... Wie zou geen tuba in huis willen halen? Je kan er tenslotte nog altijd planten in kweken. *(foto Veto)*

Veto en De Nieuwe Maand

Boter bij de vis

Vorige week hadden we het met Brigitte Raskin over haar eigen professionele joernalistenloopbaan: van redaktiewerk bij het studentenblad *Universitas*, via voltijdse joernalistiek bij *De Nieuwe* en free lance werk voor *Knack*, *De Groene Amsterdammer* en *De Zwijger* tot onbezoldigd hoofdredakteur van opnieuw een blad in Universitas-traditie, *De Nieuwe Maand*.

Veto: *Met de Nieuwe Maand zit je terug in je oude Universitas-richting.*

Brigitte Raskin: «De Nieuwe Maand is inderdaad de opvolger van De Maand en dat blad is uit dezelfde beweging rond Dondeyne geboren, als kontaktorgaan voor de afgestudeerden. Met De Somer als sterke spilfiguur.»

Veto: *Maar ook De Maand onderging de schokken van de kontestatie-beweging?*

Brigitte Raskin: «Ja, maar dat weet ik alleen van horen zeggen. Waar het op neerkwam, was dat in het voorjaar 1971 een ploeg jongeren het roer overnam in nogal turbulente omstandigheden. Een *putsch tegen de veertigers* noemden ze dat binnenskamers. Daar deed toen ook het CVP-jongerenburo van die tijd aan mee, figuren als Rita Mulier, Ward Bosmans, Jean-Luc Dehaene, Georges Monard, Jan Huygebaert, Paul Pataer en ook een beetje Wilfried Martens. Die jonge ploeg, gesteund door "ouderen" als Jan Grootaers, wilde het blad minder hoogdravend intellektueel en meer politiek aktief maken. Zij stuurden aan op doorbreken van de verzuiling, dialoog met de socialisten, progressieve frontvorming, de gemeenschapschool. Daar is achteraf niet veel van in huis gekomen. Die CVP-jongeren zijn er mooi uitgetrokken om hun plaats te gaan innemen in de partij. De mensen die gebleven zijn, Paul Pataer bijvoorbeeld, behoren vandaag veeleer tot de linkse ACW-strekking, groepen die aansluiting zoeken bij allerlei basisbewegingen of bij een verruimde SP.»

Intellektualisme?

Veto: *Het blad is ook hoogdravend intellektueel gebleven.*

Brigitte Raskin: «Het is nooit de bedoeling geweest een populair blad te worden, wel een leesbaar diskussieforum met kwalitatief hoogstaande artikels. De funktie van zo'n blad is niet de brede massa te bereiken, maar de geesten te beïnvloeden. Dat is een langzaam en subtiel proces en dat was ook het werkingsprincipe van de Universitas-De Maand-traditie: diskussies aanzwengelen in eerder selekte kringen, studiecentra, vakbondsgroepen, joernalisten- en sociologenbreinen. Van daaruit deint dat dan verder uit. De karrière van De Somer is daar bijna prototypisch voor: zonder de Universitas-traditie was De Somer De Somer niet geweest. En zonder die De Somer was deze universiteit niet geweest wat ze nu is.»

Veto: *Dat klinkt allemaal mooi. Maar het is toch moeilijk om zo'n blaa financieel draaiend te houden. Van De Maand is bekend dat De Somer er zijn eigen geld in stopte. De Nieuwe Maand zat eerst bij de Standaard-uitgeverij, maar is daar afgestoten en opgevangen door Kritak.*

Brigitte Raskin: «Ja, en bij Kritak zitten we nu goed. Zij doen wat voor het blad, investeren er tijd en energie in zonder in te grijpen in het redaktioneel beleid. Wij worden wel begeleid door Mark Schaevers maar we zitten op dezelfde golflengte. Kritak is ook gegroeid uit diezelfde kontestatie-beweging.»

Veto: *Maar ze zijn nu zelf opgeslorpt door Meulenhoff. En ik veronderstel dat die heren boter bij de vis willen.*

Brigitte Raskin: «Dat is zo en dat is het probleem van alle dergelijke tijdschriften. Daar is ook het *Nieuw Vlaams Tijdschrift* aan kapot gegaan, en daarom heeft Kritak ook *Heibel* moeten stopzetten. Manteau heeft nu zelfs het *Nieuw Wereld Tijdschrift* moeten afstoten, een blad dat om en bij de zesduizend lezers bereikt. De uitgeverij-sektor verzakelijkt fel en daar heb je mee te maken. Aan de ene kant wil je een kwalitatief hoogstaand produkt maken, aan de andere kant moet je overleven. Daarom hebben wij het blad het afgelopen jaar ook een *face-lift* gegeven, meer foto's, kartoons van Gal en anderen, luchtiger *lay-out*, wat columns en lichtere artikels. Maar voordat zoiets tot het publiek doordringt...»

Lichte en zware kost

Veto: *Hoeveel abonnees hebben jullie nu eigenlijk?*

Brigitte Raskin: «Een dikke duizend en we streven naar tweeduizend. Bijkomend probleem is de losse verkoop: we zitten in de "betere boekhandel", zijn dus maar op bepaalde plaatsen aanwezig, die verdeling gaat moeilijk. Kritak gaat op dat vlak wel serieuze inspanningen doen, zo is beloofd.»

Veto: *Maar zo'n nummer is toch ook duur: 140 frank in de losse verkoop, dat is ontiegelijk duur. De verleiding is dan groot om maar een fotokopie te nemen als een artikel je speciaal interesseert.*

Brigitte Raskin: «Die fotokopies, dat is een pest! En wat die prijs betreft: 140 frank in de losse verkoop, dat is misschien duur voor een studentenbeurs. Maar dat is dan weer niet zo duur als je nagaat hoeveel lektuur je ervoor in huis haalt. Wat niet belet dat een blad als De Nieuwe Maand het wel van de abonnementen moet hebben: 1100 frank voor 10 nummers met een boek erbij als geschenk. Als je dan die nummers bijhoudt, dat krijg je een mooi overzicht van het aktuele politieke en kulturele leven in Vlaanderen, ideaal dokumentatiemateriaal, mooi gepresenteerd, rijk gestoffeerd. Wij stellen vast dat wie eenmaal geabonneerd is, niet gemakkelijk opnieuw afhaakt en sinds onze face lift loopt de herabonnering zelfs beter dan de voorgaande jaren. Maar ja, we sleuren de reputatie mee een saai blad te zijn met niets dan statistieken. Zoals Herman De Coninck het nogal onrechtvaardig zei in *Ijsbreker*: hij kreeg zelf een volledig TV-programma gratis publiciteit bij het opstarten van zijn *Nieuw Wereld Tijdschrift* en vond dat hij dan ook nog zonodig moest gaan natrappen naar andere tijdschriften, mooi was dat. Maar wij hebben dus inderdaad die "intellektualistische" reputatie en voor je die reputatie afgebroken hebt, ben je wel een tijdje bezig. Te meer omdat wij geen publiciteitsbudget hebben.»

Veto: *Zit er toch die druk niet op vanuit Kritak om naar een magazine-formule te evolueren? Kritak heeft altijd ambities gehad in die richting, het heeft* De Nieuwe *willen overnemen en* De Zwijger *in zijn fonds gehad. En Meulenhoff is bepaald geen liefdadigheidsinstelling.*

Brigitte Raskin: «Ik weet natuurlijk niet wat Kritak en Meulenhoff in hun interne keuken bedisselen, maar een blad als De Nieuwe Maand is voor een uitgeverij meer dan een middel om iets te verdienen. Het is ook een middel om kontakten te leggen, talent aan te trekken, het fonds te verbreden. Maar het is juist wat je zegt: Meulenhoff kijkt eerder naar de cijfers dan naar de letteren en ook Kritak moet zich daaraan aanpassen en minder zware kost brengen.»

Veto: *En dat doet De Nieuwe Maand dan ook?*

Brigitte Raskin: «Dat doen we zonder dat we daarom ons peil willen verlagen. Maar je zit met veel auteurs die eigenlijk weinig van vlot schrijven afweten, onderzoekers, akademici. Die missen heel dikwijls de gave om te vulgariseren, zitten vast in een akademisch jargon. Ze hebben wel iets te vertellen, maar kunnen het niet brengen. Dat is een konstant probleem.»

Veto: *Waarom niet herschrijven?*

Brigitte Raskin: «Dat is ook niet altijd gemakkelijk en meestal willen ze dat niet. Velen zitten zo vast in hun eigen straatje dat ze niet kunnen begrijpen dat hetgeen zij schrijven voor iemand anders amper leesbaar is. Wat wij nu proberen te doen is een evenwicht zoeken tussen zware en licht verteerbare kost. Een Johan Anthierens, een Marc Reynebeau, een William Van Laeken zijn daar knap in.»

Kinderverwaarlozing

Veto: *En jijzelf?*

Brigitte Raskin: «Och, is schrijf wel graag en goed, maar de tijd! Als je eens wist wat een energie de eindredaktie kan opslorpen, of het leggen van kontakten, het nalezen van de kopij. En ik heb mijn job en mijn gezin.»

Veto: *Dat lijdt daaronder?*

Brigitte Raskin: «Een akuut geval van kinderverwaarlozing ja (lacht). Al hebben we vorig jaar een mooi gezinsverlof gehad dankzij mijn schnabbel bij Namen Noemen.»

Veto: *Geen ambities in BRT-richting?*

Brigitte Raskin: «Och, de BRT, dat is eigenlijk ook mijn genre niet. Ik ben eerder een schrijvende dan een sprekende mens. Ik beschouw dat optreden in Namen Noemen dan ook hoofdzakelijk als reklame voor mezelf en daardoor onrechtstreeks voor De Nieuwe Maand. Ik ben plots verheven tot het statuut van Bekende Vlaming. Nu word ik overal uitgenodigd en dingen die ik vroeger gratis deed, daar word ik nu voor betaald: modereren, debatteren, al eens een optreden aan mekaar praten. Leuk werk, maar niet mijn roeping.»

Veto: *Je komt wel goed over op het kleine scherm.*

Brigitte Raskin: «Ja, waar ligt dat aan? Ik denk dat het met mij een beetje als met Johan Anthierens is, ik laat niet onverschillig: voor de enen ben ik dat aanstellerig stuk verdriet, voor de anderen *la Raskin*. Ik gedraag me zoals ik me gedraag en dat lokt blijkbaar polemieken uit. Het voordeel is dat ze je niet zo snel vergeten.»

Veto: *En dat zou eigenlijk voor De Nieuwe Maand ook moeten?*

Brigitte Raskin: «Dat zou ook voor De Nieuwe Maand moeten. Een blad dat is wat het is, maar niet wegspoelt met de grote hoop. Daar werken we aan en dat moet lukken. Het blad is het waard.»

Veto: *Veto ook. We hebben dus toch "politiek-kulturele affiniteiten."*

Eddy Daniels

Spiegeltje, spiegeltje aan de wand. Wie is het schoonste van het land. *(foto Veto)*

Van DM tot DNM

De opstand tegen de veertigers

Wie het kolofon van *De Maand* inkijkt in 1970, het jaar voor de "putch" van de "jongeren" tegen de "veertigers", treft daarin toch wel indrukwekkende namen aan. Zonder volledig te willen zijn vernoem ik als Algemene Direkteur Piet De Somer, Jan Grootaers als hoofdredakteur. In de redaktie vind je Georges Adé, Bernard Delfgauw, Herman Deleeck, Paul Leemans, Emma Vorlat. En bij de medewerkers: Karel Dobbelaere, Herman Servotte, Karel Tavernier, Antoon Vergote. Publikaties typisch voor die periode: over de *Limburgse mijnstaking* (door Lode Van Outrive en Jan Bundervoet); *Van beatnik tot hippie* (van Emma Vorlat); over *De kwestie van de klerus* (Jan Grootaers); over de trotskistische historicus *Isaac Deutscher* (door de trotskistische politoloog van de ULB, Marcel Liebman); een pleidooi voor *een revolutionair engagement in de kerk* (door — geloof het of niet — Herman Servotte!); over (toen al) de *Derde cyclus* (door Herman Van der Wee); en over de *grondwet* (door een zekere Leo Tindemans).

Mutatie

In mei wordt *De Maand* dan tot *De Nieuwe Maand*: de oude redaktie neemt kollektief ontslag en wordt vervangen door een nieuwe ploeg "meer geëngageerde erfgenamen". Ik citeer: Chris Borms, Ward Bosmans, Jan Ceuleers, Marcel Colla, Norbert De Batselier, Walter Debrock, Piet Debuyser, Jean-Luc Dehaene (!), Marcel Deneckere, Lode Hancké, Luc Huyse, Rita Jolie-Mulier, Wilfried Martens (!), Frank Swartelé, Mieke Van Haegendoren, Marijke Van Hemeldonck, Karel Van Miert, Lode Van Outrive. Opvallende blijvers: Georges Adé, Herman Deleeck en Jan Grootaers.

Gans deze ommekeer wordt al verantwoord in een editoriaal in het januari-nummer: de redaktie plaatst zichzelf in de Dondeyne-traditie, maar wijst op de "grondige mutatie van de maatschappij". Cirka 1962-64 situeert zij de opkomst van "Nieuw Links" en zij stelt — niet zonder fierheid — dat De Maand niet vreemd is geweest aan die klimaatswijziging, vooral in verband met "de mondigheid van de leek in de kerk". Vanaf 1967 leeft de redaktie dan met de konstante gewetensvraag: voldoet het platform van 1958 nog? Vanaf 1968 groeit een voorstel tot verjonging, gekoppeld aan een pleidooi voor pluralisme en een verschuiven van de aksenten van het kerkelijke naar het politieke en sociaal-ekonomische gebeuren. De konklusie groeit dat De Maand "liberaal wilde zijn in een konservatief tijdperk" en nu, in 1971 "radikaal moet zijn in een liberaal tijdperk". Wanneer deze "verjonging" zou mislukken, dan zou dat betekenen dat de "liberalen" hun onmacht en de "radikalen" hun tekorten zouden tonen. Een blad zoals het tot dan bestaan heeft, heet "een spreekbuis van de veertigers" en dat achten zij "een aanfluiting van het ware opzet" en "een karikatuur van een redaktie".

Daaruit resulteert dus die nieuwe ploeg, aandoenlijk paritair samengesteld uit kristelijke en socialistische figuren. Figuren die over het algemeen ook sterker geëngageerd zijn in de partijen.

Komfort

Dat niet iedereen akkoord is, blijkt uit een protest, onder andere getekend door Emma Vorlat: een kleine groep (vier personen) ziet "geen heil in de abdikatie van een generatie" en vindt dat "ook de middengroep moet participeren" aan de vernieuwing. Deze groep verwijt de *Founding Fathers* (lees: Piet De Somer) hun "masochisme" en beschuldigt hen ervan aan te sturen "op een geruisloze distantiëring in komfort en gevestigde belangen". Voor de groep rond Vorlat staat de "kontinuë konfrontatie jong-oud" voorop, zij kanten zich tegen "een uitsluitend partijpolitiek engagement" en vrezen dat dit kan ontaarden in "slogan-engagement".

Deze tweede stroming is echter duidelijk in de minderheid en in het editoriaal van het aprilnummer wordt stevig gepleit voor "een politiek tijdschrift voor frontvorming van progressieve krachten". Rond dergelijk tijdschrift zou dan "een pluralistische groep" ontstaan, die "aktiegroep" wordt en streeft "naar een maatschappij waarin arbeid de basiswaarde is", gerealiseerd "in een algehele demokratie, gebaseerd op zelfbeheer en welzijn".

De onderwerpen in de volgende nummers zijn navenant: over *stakin-Mina's* (Marijke Van Hemeldonck). Een interview met de socialistische voorzitter Leburton. Kommentaar op de progressieve frontvorming in Nederland. Een onderzoen naar de mogelijkheid van een progressieve koers bij de Volksunie; over de tegenstelling tussen *wilde stakingen* en een *verstarrende vakbond* (Jan Bundervoet). (Onleesbare) editorialen naar aanleiding van de verkiezingen met daarin felle aanvallen op de PVV en pleidooien voor een travaillistische CVP-BSP-regering. Een lang interview met Ludo Martens, op dat moment bezig met de oprichting van AMADA. En een eerste, nog voorzichtige, aanval op Wilfried Martens, die zijn weg naar de top in de CVP begonnen is en verweten wordt "binnengehaald tot worden in de strukturen van die partij als publiciteitsstunt".

Eddy Daniels

Kinderbescherming

vervolg van p. 1

huizen, waarin men de kortgeknipte wezen gekleed liet gaan, zijn een paar eksemplaren op de tentoonstelling samengebracht.

In de eerste helft van de 19e eeuw had de inrichting vaak de funktie van verbeteringsgesticht, omdat toen jonge landlopers, bedelaars en boefjes meer dan eens tussen de wezen en vondelingen terecht kwamen. Omdat deze kriminelen echter een slechte invloed uitoefenden op andere jongeren, werden ze vanaf 1850 in aparte instellingen geplaatst, waar ze 'verbeterd' en heropgevoed werden tot nuttige burgers(essen) en gehoorzame arbeid(st)ers.

Militair

Niet alleen de strikt hiërarchische indeling van het personeel deed militair aan, maar ook werden de jongeren in de verbeteringsgestichten met klaroengeschal gewekt, werd er vaak appèl en inspektie gehouden en ging men steeds op mars. Beroepsopleiding en arbeid waren verplicht en werden als dominante faktoren in de morele en karakteriële verbetering beschouwd. Het militaire aspekt van de opvoeding blijkt duidelijk uit de groepsfoto van het personeel van de Hervormingsschool te Mol. Het lijken wel allemaal generaals, die daar voor de foto poseren. Toch was binnen deze prozaïsche kontekst blijkbaar nog ruimte voor poëzie, want in een tekenboek van een meisje uit een rijksopvoedingsgesticht van Brugge vinden we: "Bloemen verwelken, schepen vergaan. Maar?... Onze friendschap blijft eeweg bestaan' (sic).

Onder invloed van mensen zoals M. Rouvroy, direkteur van een gesticht te Mol en prof René Dellaert, ging men het geplaatste kind niet meer beschouwen als een misdadig sujet, maar als ziek en gekwetst door het milieu. Het gevolg van deze zienswijze was een uitvoerige observatie, bestudering en klassifikatie van het kind. De belangstelling voor het kind als individu groeide, zodat men een grotere aandacht kreeg voor de terapeutische behandeling. Het is dan ook logisch dat men in dit stadium van de evolutie van de instelling veel belang hechtte aan meetinstrumenten, zoals de kronoskoop van Hipp, om de reaktiesnelheid te meten, de craniometer, een instrument dat de omtrek van de schedel opmeet, de esthesiometer om de huidgevoeligheid te onderzoeken en nog vele andere werktuigen met moeilijke namen, die allemaal op de tentoonstelling zijn

Vanaf de jaren '60 verschuift de aandacht gaandeweg van het observeren en behandelen naar het opvoeden van het kind. De instelling wordt dan nog enkel gezien als een noodzakelijk kwaad en als laatste reddingsplank. In de laatste afdeling van de tentoonstelling wordt de aandacht vooral gericht op alternatieven voor plaatsing, zoals de ambulante hulpverlening, dit wil zeggen de begeleiding van de jongere in een centrum, terwijl hij of zij toch thuis blijft wonen. Ook dokumenten in verband met dagcentra voor schoolgaande jeugd en buurtwerk worden er getoond. De instellingen worden meer kleinschalig, en zijn dikwijls haast niet te onderscheiden van de andere huizen in de straat. Het doel daarvan is duidelijk dat de jongere zich thuis moet kunnen voelen in de instelling. Meer dan ooit wordt na 1968 de nadruk gelegd op de latere integratie in de maatschappij en dus wint de nazorg aan belang.

Sinds 1982 is in dit verband de maatregel dan 16 jongeren jaarlijks een voettocht naar Compostella mogen ondernemen. Wanneer ze de vier maanden durende tocht met goed gevolg hebben doorstaan, zouden ze voldoende blijk gegeven hebben van een vermogen tot zelfstandig leven en bijgevolg komen ze vrij uit de instelling. Meteen hebben ze dan een mooie reis achter de rug. Er zijn ergere beproevingen in het leven.

Lia Baudouin

L & W, Het kind in de inrichting, 150 jaar residentiële zorg voor kinderen met psycho-sociale problemen. Van 25 april tot 16 mei, open op ma., woe., vr. en za. van 10 tot 17 u.; di. en do. van 10 tot 19 u. en zo. van 14 tot 17 u.

VLAAMSE STUDENTENPERS DEEL 3:

Het studentenblad van de RUG, *Schamper*, is voor een deel vergelijkbaar met Veto. Het verschijnt elke week, het bericht over evenementen aan de unief, het wordt door de sociale sektor gesubsidieerd... Maar er zijn ook verschilpunten.

Schampèr verschijnt net als Veto op A3-formaat, maar het Gentse blad wordt op mooier — dus vooral witter — papier gedrukt. Hoewel ze met verkleinde getikte teksten moeten werken, oogt de opmaak aantrekkelijk en overzichtelijk. Daarbij vallen vooral de geplakletterde titels op, vooral door de nonsensikaliteit of de woordspelingen: "Djopbeurs". "Clausocoenitis", "Amaai mijne fnac"... Best lollig maar ze brengen de argeloze lezer meestal weinig bij over de inhoud van het onderstaand artikel. Over 't algemeen is de toonvan Schamper nogal relativerend en ludiek.

Het blad dat normaal vier bladzijden beslaat — maandelijks wordt wel een dubbelnummer van acht bladzijden uitgegeven — brengt nieuws uit de studentenbeweging, de unief, gebeurtenissen in de stad... Het besteedt ook aandacht aan dingen buiten het universiteitswezen, ik denk hierbij aan interviews met bekende personen. Kultuur palmt één vierde van het blad in: het zijn vooral plaaten filmbesprekingen. Sport en kringnieuws daarentegen, halen zelden de pagina's van Schamper. Ook staan er geen zoekertjes of agenda in. Kortom het blad kampt met een kronisch plaatsgebrek. De redaktie bestaat uit zo'n tien à twaalf vrijwilligers. Het zijn praktisch allemaal mannelijke licentiestudenten, dus ook daar weinig meisjes die zich geroepen voelen om aan een tijdschrift mee te werken. In tegenstelling tot Veto zit er daar niemand van positieve wetenschappen of van ekonomie in de redaktie.

De redakteurs plakken zichzelf geen etiket op maar omschrijven het blad als "pluralistisch progressief". Sommige buitenstaanders klasseren het blad zonder veel omwegen in de linkerhoek.

Diefstal

Feit is dat Schamper altijd een doorn is geweest in het oog van de rechterzijde. Dit bleek nogmaals begin maart, toen de hele oplage van zo'n 7000 eksemplaren werd ontvreemd. De uitgever legde een klacht neer tegen onbekenden, er werden huiszoekingen verricht maar de nummers van Schamper bleven spoorloos. De redakteurs zuchtten: "Ze zullen wel ergens in de Schelde gedumpt zijn", maar deze veronderstelling klopte niet helemaal. In de *Gazet van Antwerpen* van 24 maart werd een tip van de sluier opgelicht. De *frut* had uit "betrouwbare bron" vernomen van het Gentse VNJ (Vlaams Nationalistische Jeugd) er een 'zwart' handje in had. De Gentse VNJ-studenten hielden namelijk een papierslag om hun kaas- en wijnavond mee te financieren. De frut vond het nodig om het hele geval wat te zalven: "Zware politieke motieven moeten achter deze diefstal niet gezocht worden. Het was veeleer een schampere aktie van een aantal VNJleden, die beweerden zulke buitenkans toch niet te mogen laten voorbijgaan." Wat zou de Gazet van Antwerpen ervan vinden mocht één of ander links klubje met heel haar oplage aan de haal gaan?

Pascal Lefèvre

MONEY HONEY

Schamper wordt door de *Sociale sektor* gefinancierd. Voor '86 bedraagt de toelage 350 000 frank, maar het blad krijgt het geld slechts bij schijven. Schamper moet immers elke uitgave verantwoorden aan de *studentenbeheerder*, dat is de student die belast is met de verdeling van de subsidies over de verschillende geledingen van de Gentse Studentenraad (GSR). Vroeger werden de subsidies verdeeld naargelang de aktiviteiten die een kring of een vereniging ontplooide. Tegenwoordig is het ledenaantal bepalend, maar er wordt daarmee ongelooflijk geschoemeld. Vooral het *Fakulteitenkonvent* is daarvan de dupe. Maar we hadden het over Schamper. Die aangestelde studentenbeheerder is dus een machtig figuur geworden. Het blad krijgt telkens maar geld voor één nummer, het is dus een kleintje om de werking lam te leggen.

De tachtigduizend frank aan avertentie-inkomsten is uiteraard een andere financieringsbron. Maar het grootste deel van de reklame is dan nog afkomstig van de eigen sociale sektor, vooral de studentenrestaurants adverteren regelmatig in het blad.

Wat het fotomateriaal betreft heeft Schamper weinig onkosten omdat het de sympatieke medewerking krijgt van de *Fotoklas* van het *Kultuurkonvent*. Soms koopt het blad al eens een foto van een persagentschap.

Koncert

Het wereldvermaarde Pfeiffer College Concert Choir bezoekt ons nietig landje op dinsdag 20 mei. In de Verenigde Staten is het koor toonaangevend in de Metodistische kerk. Het koorprogramma omvat Mozarts Missa Brevis in F, en andere klassieke kerkmuziek, alsook hedendaagse religieuze werken, Amerikaanse volksmuziek en spirituals uitgevoerd door koor en solisten.

Het koor staat onder leiding van Prof. Dr. Richard Brewer en treedt op in de St.-Jan-de-Doper kerk van het Groot Begijnhof. De organisatie is in handen van De Universitaire Parochie en The American College. Kaarten kunnen verkregen worden bij de Universitaire Parochie, Pers en Voorlichting en The American College tegen 100 fr. (GC)

Eva wil weg

De federatie *vrouwen tegen mishandeling* organiseert een wegwijskursus over mishandelde vrouwen en hun kinderen; hun rechten en hun mogelijkheden. De bedoeling van deze reeks bijeenkomsten is tweeërlei. Enerzijds wordt achtergrond, juridische en praktische informatie aangeboden. Anderzijds wordt deze informatie gespiegeld aan werkervaringen van deelnemers, deelneemsters binnen de gezondheidssektor.

De eerste reeks gaat door in het Centrum voor Meisjesstudenten, Vital Decosterstraat 47, te Leuven op maandag 2, 9 en 16 juni; de tweede reeks in het Hof van Watervliet, Oudenburg 27 te Brugge op vrijdag 6, 13 en 20 juni. Inschrijven kan voor 16 mei bij de Federatie *vrouwen tegen mishandeling*, Kloosterstraat 5 te 2000 Antwerpen. (GC)

Verkoop van De Nieuwe Maand

IN 1980 werd De Nieuwe Maand van de Standaard-uitgeverij overgeheveld naar Kritak. Financieel was dat een blanko-operatie want het blad was — met ongeveer 850 abonnees op dat moment — op zijn best niet verliesvrij. Voordeel voor de redaktie was wel de sterkere affiniteit van Kritak voor dit type blad, zodat betere ruggesteun vanuit de uitgeverij gegarandeerd was. De Nieuwe Maand klom gestaag op tot in 1985 ongeveer 975 abonnees. Vanaf 1986 kwam er dan een *face lift* die de leesbaarheid sterk bevorderd heeft. Dat voerde het abonnementsbestand voorlopig op tot ongeveer 1150. De uitgeverij heeft voor zichzelf 1200 als *break even point* gefikseerd: vermits ieder nummer aan drukkosten alléén al 60.000 F kost (voor 2.000 gedrukte eksemplaren), kan je pas op dat nivo van een evenwicht in de balans spreken. Streefdoel blijft echter: 2000 verkochte eksemplaren. Om de kennismaking te bevorderen is de losse verkoop via de boekhandel dan ook niet zonder belang. In Leuven is DNM verkrijgbaar bij *Acco* (Tiense straat); *Cabay* (Tiense straat, Fochplein); *Infodok* (Maria Theresiastraat); *Meerberghen* (Brusselsestraat); *Plato* (Vesaliusstraat); *Standaard Boekhandel* (Naamse Straat). Per los nummer: 140 F.

Het meinummer — samengesteld door de Veto-ploeg — zal half mei verschijnen. Een abonnement kost 1100 F (met presentboek), rek. nr. 001-0887002-13 van Kritaktijdschriften, met vermelding 'DNM'. ED

Het duiveltje dat nog een staartje kreeg

De paus was verleden jaar in 'Belgenland' en hij deed ook Gent aan. Schamper drukte op de voorpagina een grote ludieke kartoon af en een satirisch stukje over de verwachte modeshow: "Nadat men in de vorige jaren op spektakulaire wijze het rollenpatroon had doorbroken (waarom zouden mannen geen jurken dragen?) wordt er dit seizoen voortgegaan op de gebaande weg. (...) Deze zomer verdwijnen ook de inlegkruisjes, kruisjes worden nu open en bloot op de borst gedragen. Over dat laatste is wel wat onenigheid geweest. JP daarover in Paris-Match: 'Aanvankelijk voelde ik me ietwat onwennig met dat spul open en bloot aan mijn lijf bengelen ...k vond het nogal pervers. Ik hield trouwens van die inlegkruisjes. Ze zaten zo lekker tussen je benen. Maar achteraf vroeg ik me af waarom ik me ervoor zou schamen. Ik vind mijn kruis mooi. Waarom zou ik het dan ook niet laten zien?'

Dit pausnummer was de gedroomde stok voor rektor Cottenie om de hond te slaan, hij noemde de kartoon een "kaakslag voor de roomskatholieke gemeenschap" — waar hebben we dat nog gehoord? Maar eigenlijk ging het verder. De rektor voelde zich immers al in zijn kruis getast toen Schamper in een vorig nummer zwaar uithaalde naar de uitreiking van de eredoktoraten. Hij wilde de subsidies van Schamper meteen intrekken, maar tijdens de diskussie op de *Raad van Beheer* kwamen ook nog andere stemmen aan bod, die het blad nog een kans wilden geven. Vermeldenswaard is het feit dat de studentenvertegenwoordigers de zaak van Schamper niet verdedigen... Uiteindelijk besliste de Raad van Beheer dat de subsidies zouden geschorst worden tot er een pluralistische redaktie zou worden samengesteld.

Tengevolge daarvan kon Schamper begin dit akademiejaar nog niet verschijnen. Er werd aan een oplossing gedokterd voor het hangende probleem en ten slotte kwam een *redaktieraad* uit de bus. Dit orgaan is samengesteld uit drie redakteurs en twee leden van de *Gentse Studentenraad* (GSR overkoepelt niet alleen alle fakulteitsraden maar ook allerlei verenigingen en home-raden). De redaktieraad waakt over de naleving van de gedragskode door de redaktie. Daarnaast behandelt deze raad ook alle ingezonden klachten. Het is bijvoorbeeld mogelijk dat een redakteur de laan uitgestuurd wordt, als er drie klachten tegen hem worden aanvaard. Er is alleen nog bij GSR beroepsmogelijkheid. Door de oprichting van zo'n kontrolerende redaktieraad kreeg Schamper meer subsidies. Hoe de financiering precies geregeld is, kun je lezen in het kader *Money Honey*.

Pascal Lefèvre

Embodiment van Harry de Wit

Ritmisch beeldenspel

Als elke beweging een geluid oplevert, dan gaat aan elke klank een beweging vooraf. Deze onomstootbare logika is het basisprincipe van *Embodiment*, een 'performance' van Harry De Wit, uitgevoerd door hemzelf, de Franse aktrice Isabelle Guillaume en de Japanse danser Shusaku Takeuchi. In *Embodiment* dragen de akteurs een speciaal pak — het door De Wit ontworpen *kostrument* — dat op verschillende plaatsen kontaktmikrofoons bevat. Resultaat: geef er een tik op en door de boxen weerklinkt een dreun. Simpel voorwaar, maar De Wit weet dit elektronisch hoogstandje nog te integreren in een dramatisch verantwoord geheel, dat je nog kan gaan bekijken in 't Stuc op dinsdag en woensdag (13 en 14 mei), tenminste als je tegen flink wat kabaal bestand bent.

De Wit knoeit graag met geluid, dat bewees hij in oktober nog op het Klapstuk, in samenwerking met Laurie Booth. Terwijl Booth daar zijn ding deed met een ziekenhuisbed, goochelde De Wit met misthorens terwijl hij lustig tokkelde en trommelde op alles wat hij zag. *An Axe to Grind* was een verhaal met een boodschap, maar verviel in het afgelikte Romantische klichee van de "kunstenaar-die-zijneenzaamheid-sublimeert-in-de-kunst.'

Embodiment vervalt niet in dezelfde fout, de voorstelling heeft hoegenaamd niets te vertellen, ze is gewoon wat ze is. Alleen helemaal op het einde worden twee vaag verhalende elementjes ingebouwd (een *ménage à trois* en iets apokalyptisch), maar let daar vooral niet op. Voor de rest is er het zuivere spel met geluiden en bewegingen, een bijzonder fraai spel.

De Wit is vooral *muzikaal* aanwezig: hij draagt ook als enige een kontaktmikrofoon in de mond, zodat je werkelijk elke beweging hoort die hij maakt. Zijn knappe solo besluit het eerste deel, waar de akteurs vooral op hun 'eiland' blijven (een houten plaat, met een zitbankje en een torentje), en daar hun lichaam 'bespelen'. In dat eerste deel is de Japanner de enige die *alleen* loskomt van zijn eiland, hij is ook de enige die echt danst — wie hem vorig jaar met het Shusaku & Dormu Dance Theatre bezig zag, weet dat hij *kan* dansen.

Hij danst ingehouden en sterk gestileerd, om plots met brede bewegingen los te barsten. De Wit en Guillaume spelen daar op in, zodat je bijna een dialoog krijgt tussen de drie personages, al wordt er geen woord gesproken. Er wordt duidelijk geen nodeloze energie verspild, elke beweging is geplaatst.

Handjesklappen? Maar dan wel met kontaktmikrofoons in de handpalmen. Dat maakt lekker veel lawaai... kunst dus. *(foto Veto)*

Na de solo van De Wit dus, die hier weer eens bewijst dat improviseren deel, waarbij de hele scene benut wordt en de vrouw in het gezelschap een hoofdrol gaat spelen — in het eerste deel zorgde ze hoofdzakelijk voor de begeleiding. Zij legt de heren een ritme op en roept op tot het "kreëren van een illusie". de hele voorstelling? Aan het slot van dit alles wordt nog eens een vroeger ritme hernomen, en versterkt tot het "eksplodeert", erg indrukwekkend allemaal.

Erg veel stelt *Embodiment* voor wie er de Betekenis van zoekt, niet voor, en al kan zo'n voorstelling wel aanleiding geven tot oeverloos gezwets over de identiteit van de verschillende kunsten, de herdefiniëring van het teater, de afbraak van betekenis, de invloed van de techniek op de podiumkunsten en meer van dat fraais, veel meer dan een spel is het niet. *Maar* de voorstelling blijft wel overeind als zo'n spel *zonder meer*, door de boeiende konfrontatie van die drie performers en het ritme dat je niet loslaat eens je erin kan komen. *Embodiment* is mooi, maar vluchtig. Of vluchtig, maar mooi. Naar keuze.

Koen Van Muylem

Embodiment is te zien/horen in 't Stuc op dinsdag 13 en woensdag 14 mei (20.30 u, kaarten 150/200 fr.). Met: Harry De Wit, Isabelle Guillaume en Shusaku Takeuchi.

Konkurrentie voor Sint-Donatus

Het Park bij 't Stuc

Eén van de weinige toppers van het teaterseizoen 1984-85 was volgens bijna alle kritici — en zelfs de Raad van Advies voor de Toneelkunst was het daarmee eens — *Het Park* door de Mannen van den Dam in een regie van Sam Bogaerts. Kwaliteit moet gekoesterd worden, en daarom (en ook omdat het stuk vorig jaar in Nederland niet gespeeld mocht worden — iets met auteursrechten) werd de voorstelling dit jaar opnieuw op het repertoire gezet voor een hele reeks voorstellingen, vooral in Nederland, maar ook een paar in België. Eén ervan is maandag 12 mei in de Stadsschouwburg te zien in een organisatie van 't Stuc en de Psychologische Kring.

Tja, over *Het Park* is al zo veel gezegd en geschreven dat je er alleen maar over in herhaling kan vallen: een boeiend tema, een schitterende tekst, een intelligente regie en behoorlijk akteerwerk. U begrijpt het al: *zien* is de boodschap.

Het Park (geschreven door de stilaan beroemde Oostduitste schrijver Botho Strauss) is gegroeid uit een "herdenking" van Shakespeares komedie *A Midsummernight's Dream*, een stuk dat al vaak aanleiding heeft gegeven tot moderne bewerkingen, ook in de dans en de muziek. Strauss heeft uit Shakespeare de midzomernacht (wanneer al je wensen werkelijkheid worden), het Godenpaar (Oberon en Titania) en de twee aardse koppels overgenomen, naast nog enkele andere (aangepaste) personages. Maar echt belangrijk is dat allemaal niet: het verhaaltje is ook zonder die verwijzingen te snappen.

Oberon en Titania, het Godenpaar, vinden het hier op aarde maar een slappe bedoening in het terrein dat hen vooral interesseert, de *lust*. Ze besluiten dat daar iets aan gedaan moet worden, nemen de kwetsbare, onvolmaakte menselijke gedaante aan en "dalen neder". Ze besluiten meteen het grof geschut boven te halen en spelen onvermoeibaar ekshibitionist in een park (juist ja, die beruchte affiche...). Maar veel effekt heeft het niet: de mensen schrikken zich te barsten of lopen gewoon door. Maar lust? Niets ervan...

Oberon (Bob de Moor) en Titania (Gerrie Abels) gaan vanaf dan hun eigen weg. Oberon geeft aan een kunstenaar (Cypriaan, gespeeld door een schitterend Luk D'Heu) de opdracht een liefdesamulet te maken, maar Cypriaan maakt er meteen een bedrijfje van, zodat het met de lust behoorlijk fout gaat: zelfs de allerbraafste burgermannetjes lopen nu hun pik achterna, de twee paartjes verwisselen om de haverklap van partner. Het park, kortom, is niet meer veilig. Wanneer Titania dan ook nog het echte doel van hun missie uit het oog verliest en alleen nog streeft naar de bevrediging van haar eigen lust, ziet Oberon dat hij zal moeten ingrijpen voor alles vernield wordt.

Hij offert zich op (letterlijk zoals Kristus aan het kruis) voor de "zondaars". Maar zijn inspanning wordt niet echt beloond, de minnaars komen allen pijnlijk tot de conclusie dat ze illusies koesterden. Alleen de verzoening met je eigen beperkingen kan een sereen en standvastig geluk garanderen...

Oudjes en Punkers

Sam Bogaerts heeft dit verhaal echt "Vlaams" geënsceneerd, maar zonder daarbij in klichees te vervallen. Veel van de personages spreken dialekt, dat dit erg spontane dialogen oplevert spreekt in Vlaanderen (spijtig genoeg) vanzelf, ook verduidelijkt het de sociale verschillen. En... er kan al eens gelachten worden, vooral met Cypriaan. Bogaerts heeft het gegeven ook in de juiste toonaard weergegeven. Het onderwerp, seks, is niet makkelijk op de planken te brengen, maar de regie is noch in zeemzoeterigheid, noch in nodeloze provokatie vervallen: Bogaerts bewandelt een perfekt aanvaardbare middenweg.

Door die duidelijke regie kan je ook Strauss' toch wel onkonventionele gedachtengang volgen. Je zou verwachten dat hij als een *angry young man* van het zuiverste soort zou hakken op alles wat oud en "konservatief" is, maar het tegendeel blijkt: de oudjes zijn de wijzen, de punkers nemen hun verantwoordelijkheid niet op — daarvoor zijn ze te moe.

Teater met een boodschap dus, maar wel heel speels gedoceerd. Door het bijna perfekte samengaan van alle teaterelementen is *Het Park* een bijzonder boeiende voorstelling die je zover je wil kan laten gelden als een levensles, een niet zo aangename les, maar eerder een doordachte relativering. Of, zoals we dat hier wel eens zeggen: een onwijs gaaf stukje teater.

Koen Van Muylem

Het Park (regie/vertaling Sam Bogaerts) is maandag 12 mei te zien in de Stadschouwburg. Met: Bob de Moor, Gerrie Abels, Lucien de Nutte, Viviane de Muynck, Daan Hugaert, Johan van Lierde, Luk D'Heu, e.a. Produktie: INS Mannen van den Dam.

Filmische triomf van het nazisme?

Leni Riefenstahl, Hitlers geliefkoosde kineaste is sinds een paar decennia het middelpunt van een kontroverse. Voor de ene partij blijft zij een propagandahoer, maar voor de anderen is zij de maakster van twee onbetwistbare cinematografische meesterwerken. Eentje daarvan, *Triumph des Willens* over een partijkongres van de nazi's wordt deze avond in Auditorium Vesalius vertoond...

Zo'n vijftien jaar geleden is de rehabilitatie van Leni Riefenstahl pas goed in gang getreden. Eigenlijk niet zo verwonderlijk, zij is namelijk één van de weinige vrouwelijke regisseurs die "geschiedenis gemaakt heeft".

Een bepaald doel van de cinefielen definieert haar films maar al te graag als dokumentaires, om alzo het propagandakarakter wat te verdoezelen. Zoiets zal Fraulein Leni maar al te graag horen, in een interview met *Cahiers du Cinéma* in '65 omschreef ze haar werk als "cinéma verité". Over *Triumph des Willens* beweerde ze "Geen enkele scène is geënsceneerd. Alles is echt. En er is geen sprake van tendentieus kommentaar om de eenvoudige reden dat er helemaal geen kommentaar is. Het is geschiedenis — puur geschiedenis."

Welnu, dit is klinkklare nonsens, want zoals de vooraanstaande essayiste Susan Sontag erop wees, opent de film met een geschreven tekst waarin het nazi-kongres wordt aangekondigd als het verlossende hoogtepunt van de Duitse geschiedenis. Deze beginkommentaar is dan nog de minst originele kant van de tendentieuze uitwerking van de film. De zo geroemde 'werkelijkheid' werd immers gekonstrueerd om de verfilming zo soepel mogelijk te laten verlopen. Niet alleen het programma van het partijkongres maar zelfs de architektuur van het stadion was afgestemd op de produktie van de film.

Nochtans houden haar pleitbezorgers — en zijzelf — nog steeds vol dat zij niet beste maatjes was met de propagandachef Goebbels. Volgens Susan Sontag is er geen enkel bewijs om dit aan te nemen: "*Triumph des Willens*, per slot van rekening haar derde film voor de nazi's, werd vervaardigd met de meest optimale medewerking die enig kineast ooit van enige regering heeft gehad. Ze beschikte over een ongelimiteerd budget, een staf van 120 mensen en een groot aantal camera's — naar schatting tussen de 30 en de 50."

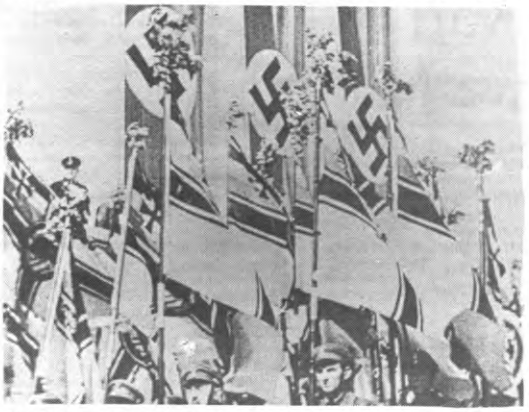

Nee, dit is geen foto van de verkiezingsparade van Kurt Waldheim maar een fragment uit Triumph des Willens, een nazi-propagandafilm die deze avond vertoond wordt.

Riefenstahl verschilt wel van de andere 'nazikunstpropagandisten' inzoverre dat haar werk gevrijwaard blijft van het amateurisme en van de gebruikelijke naïviteit. Maar dit belet niet dat haar werk dezelfde waarden uitdroeg als de andere nazi-kunst: de eenheidsdrang van een volk rond de grote leider, de verheerlijking van de ongeremde inspanningen voor het vaderland en de leider... Als Riefenstahls films tegenwoordig nog aanspreken, dan is het omdat de erin neergelegde verlangens nog steeds worden aangevoeld: "Want de inhoud behelst een romantisch ideaal, waartoe velen zich aangetrokken zullen blijven voelen en dat nu zijn uitdrukking vindt in verschillende vormen van kulturele dissidentie en propaganda voor nieuwe vormen van gemeenschapsleven zowel de jeugd- als rockkultuur, de anti-psychiatrie van Laing, partij kiezen voor de Derde Wereld en het geloof in goeroes en het okkultisme", besluit Susan Sontag. Een verklaring die ik wel niet zo goed kan volgen, enfin de diskussie kan beginnen...

Pascal Lefèvre

AUTORIJSCHOOL
MODERNA

Theoretische lessen beginnen maandag om 19u.
Rijlessen iedere dag van 8 tot 20 uur.
Inschrijvingen en inlichtingen:
dagelijks van 9 tot 20 uur
Iedereen is van harte welkom in de

Dagobertstraat 49
Leuven
Tel. 016/23.35.81
(aan de Tiensepoort)

AUTORIJSCHOOL MODERNA
door de Staat erkend nr 2054

Nog meer personeel

Aangezien op het eerste bericht van vakatures zich onvoldoende mensen aanboden, of dat mensen zich terugtrokken, is een tweede bericht noodzakelijk.

Voor de ondersteuning van de werking van haar raden gedurende het akademiejaar 1986-87 zoekt de nieuwe overkoepeling bestaande uit alle ASR-kringen en een deel van de KrUL-kringen, 13 halftijdse krachten. Van de vrijgestelden wordt verwacht dat ze de Algemene Vergadering van hun raad helpen om tot een overdacht beleid te komen op hun terrein en dit beleid met kennis van zaken uit te voeren. Alle vrijgestelden werken onder een bediendenkontrakt van bepaalde duur (1 jaar) van 1 september 1986 tot en met 31 augustus 1985.

Sollicitaties, schriftelijk, met CV, motivering en specifieke vermelding van ervaring die voor een raad nuttig kan zijn, moeten ten laatste op vrijdag 16 mei om 17.00 u op het ASR-sekretariaat ('s Meiersstraat 5, 3000 Leuven) binnen zijn.

Voor volgende raden zijn nog vakatures mogelijk:

Sociale raad

2 halftijdse vrijgestelden (m/v)

Voor deze vakature wordt uitgekeken naar zeer dynamische personen met administratieve en organisatorische kapaciteiten.

De kandidaten moeten verder kennis hebben van de werking van Sociale Raad (werking van sociale afgevaardigden, van de AV, van het medebeheer in de sociale sektor). De kandidaat moet geinteresseerd zijn in de problematiek rond studiefinanciering, studentenhuisvesting, gezondheidszorg, studentenrestaurants, en alles wat verder nog met de sociale positie van de student te maken heeft. Hij/zij moet bereid zijn de belangen van de student hierin te verdedigen.

Kringraad

1 vrijgestelde (m/v)

De kandidaten staan in voor de dagelijkse werking, administratie en begeleiding van de Kringraad, haar Algemene Vergadering en haar vertegenwoordigers in de respektievelijke universitaire organen (Akademische Raad, Interfakultaire Kommissie voor Aggregatie).

Verder verzorgt hij/zij inhoudelijk studiewerk aangaande problematieken over universitaire aangelegenheden in het algemeen en universitair onderwijs in het bijzonder.

Tot zijn/haar taak behoort ook het onderhouden van kontakten met kringvertegenwoordigers en aktieve studenten in de verschillende fakulteitskringen. De kandidaat komt bij voorkeur uit het studentenmilieu.

ZOEKERTJES

● Te koop: folkgitaar Yamaha, 7000 fr. Z.w. Steven, Bergstraat 8, Leuven.

● Het Medisch Centrum voor Studenten zoekt een gewetensbezwaarde, liefst socioloog, psycholoog, pedagoog, informaticus enz. met belangstelling voor registratie en onderzoek en dit vanaf oktober-november 1986. Kontakt opnemen met Manu Bracke, Studentenarts, Bogaardenstraat 1, te 3000 Leuven, tel. 016/23.49.21.

● Gevonden: bruine etui met een grote en een kleine sleutel. Af te halen: Brabançonnestraat 85, best rond 19 u.

● Dringend gezocht: foto's, folders, kaarten etc. van Monte Carlo om in mijn doktoraat te plakken. Z.w. J. Baras, Van Evenstraat 2, blok A, 02.58.

● Zoek kamer vanaf 1 juni. Zich melden tot Michael Degeest. Tel. 23.33.08, W. Decroylaan 27.

● Te koop: Simple Minds Live-kassettes. Laatste hits, goede kwaliteit. Z.w. Weldadigheidsstraat 5, bel ●●

● ASR zoekt gewetensbezwaarde voor haar offset-drukdienst. Geen ervaring nodig. Onmiddellijk te beginnen. Inl. 's Meiersstraat 5.

● Zoek gemeenschapshuis, minstens 5 kamers. Tel. 014/58.95.69. Alleen in het weekend, vragen naar Christoph.

● Tekstverwerking - daktylografie: Janssens Els. Z.w. Brusselsestraat 214 na 19.00 u 's avonds.

● Chris doet al uw typwerk op IBM in verschillende lettertypes en het jaren ervaring. Tel. na 17.00 u of tijdens weekend: 016/56.39.98.

● Te huur: 3 ongemeubelde kamers in gemeeenschapshuis, omg. J. Lipsiusstraat. Schriftelijk aanvragen. Vergauwen, Diestsestraat 117, bus 4 (onmiddellijk vrij).

● Verloren op vrijdag 2 mei: bruin etui met 5 sleutels; als je het gevonden hebt, gelieve dit terug te bezorgen op Veto met een berichtje voor Marc.

● Al uw typwerk, elektronische schrijfmachine. Griekse en wiskundige karakters. Jaren ervaring. Mevr. Sanders, 011/43.20.82.

● Wie bezorgt mij info m.b.t. de organisatie van de bedevaartsroute van Compostella voor jonge criminelen? Kristel van Huyck, De Bayostraat 33. Bedankt.

● Hallo, hallo, Tokyo! En een gelukkige 6940ste ver-daag-dag voor Stefaan en Kurt!

● Voor al uw typwerk; kom langs de Tiensestraat 175 (tijdens kantooruren) (016/20.55.89) of telefoneer 016/26.09.37 (na 18 u).

Posters
Gadgets

POSTERS
WENSKAARTEN
POSTKAARTEN
GESCHENKEN
voor alle omstandigheden

Naamsestraat 53 Leuven

Gevraagd: Studentenvertegenwoordigers

Op haar eerstvolgende Algemene Vergadering zal Kringraad 6 nieuwe studentenvertegenwoordigers kiezen voor het akademiejaar 1986-1987: 4 voor Akademische Raad (waarvan 2 van humane wetenschappen en 2 van positieve wetenschappen), en 2 studenten voor de Interfacultaire Commissie voor Aggregatie (ICA), waarvan 1 humane en 1 positieve.

In aanmerking voor deze mandaten komen alle studenten van de KUL die aan volgende voorwaarden voldoen:

1. De kandidaten moeten in de loop van dit of van vorig akademiejaar in minstens één zittijd geslaagd zijn.
2. Van de kandidaten wordt een gedegen ervaring verwacht in de Permanente Onderwijskommissie, Fakulteitsraad, Didaktische kommissie, Centrum voor Aggregatie, Onderwijswerkgroep van de Kring, presidium of Kringraad. Op basis van zo'n ervaring moeten zij grondig op de hoogte zijn van de problematiek inzake onderwijs en medebeheer in 't algemeen of aggregatie in het bijzonder.
3. De kandidaten moeten bereid zijn om hun funktie op te nemen volgens de geplogenheden van Kringraad. Dit wil zeggen:

- De vertegenwoordigers worden exofficino lid van de Algemene Vergadering van Kringraad (zonder stemrecht). Deze vergadering komt tweewekelijks samen op vrijdagavond en werkt rond de belangenverdediging van de studenten inzake onderwijs, medebeheer en aggregatie. Van de vertegenwoordigers wordt verwacht dat zij dit lidmaatschap opnemen met zin voor initiatief.
- De vertegnwoordigers volgen van dichtbij het tot stand komen van de standpunten van van de AV door bvb. aktieve inzet in de werkgroepen die zich bezig houden met aggregatie, studiedruk, onderwijsvernieuwing enz.
- De vertegenwoordigers verwoorden en verdedigen het standpunt van de AV van Kringraad naar de akademische overheid toe en omgekeerd brengen zij ook regelmatig verslag uit van de vergaderingen van de AR en de ICA op de AV (ook schriftelijk) en in Veto.
- De vertegenwoordigers bereiden gezamenlijk (zowel inhoudelijk als wat betreft de te volgen taktiek) de vergaderingen van de AR en de ICA voor, dit om de minieme studenteninspraak maximaal te doen renderen. Ook voor deze specifieke voorbereiding moet tijd vrij gemaakt kunnen worden, bvb. voor het bestuderen en napluizen van dossiers.

4. Kombinaties met een zware opdracht binnen de kring (bv. preses worden over het algemeen afgeraden.
5. Een mandaat als vertegenwoordiger in AR of ICA houdt ook technisch en administratief werk in, bv het schrijven en tikken van nota's aan AR of ICA.

Geinteresseerde studenten dienen hun kandidatuur in, schriftelijk, met een motivering en een c.v. met vermelding van de voor het mandaat belangrijke ervaringen, uiterlijk op maandag 12 mei om 14.00 uur op Kringraad, 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven. Voor meer inlichtingen kan men op hetzelfde adres terecht. De kandidaten zullen uitgenodigd worden op de Kringraad-AV om hun kandidatuur voor te stellen en toe te lichten. □

Internationale van oorlogstegenstanders

Het IOT organiseert vier vormingskursussen. Ten eerste van 8 tot 9 mei een teorieweekend over sociale verdediging in de Florennade te Florennes. Vervoer is geen probleem. Ten tweede van 17 tot 18 mei een weekend over Star Wars in het vormingscentrum Destelheide te Dworp.

Ten derde van 2 tot 6 juni een vervolgtraining geweldloze weerbaarheid in het Jeugdcentrum Prosperpolder; en ten vierde van 30 juni tot 4 juli een training geweldloze weerbaarheid in De Harp te Izegem.

Verdere inlichtingen kunnen steeds bekomen worden bij de IOT, Van Elewijckstraat 35, te 1000 Brussel. (GC)

Nederlands voor anderstaligen

Het Instituut voor Levende Talen organiseert van 1 tot 30 augustus een intensieve vakantiekursus Nederlands voor anderstaligen. Van 1 tot 12 september wordt deze kursus voortgezet voor studenten van de KUL. Inschrijving voor 30 juni op het sekretariaat van het Instituut voor Levende Talen, of telefonisch op nummer 016/23.34.30. (GC)

Horizontaal

1. Eethuis; 2. jongensnaam — United Selected Intellectuals — naam van een Belgische zanger; 3. naaldboom — Japanse heilroep; 4. letterkeer van Mali — bijenhouder; 5. familielid — maakt de som; 6. bijwoord — muzieknoot — letterkeer van 'nora'; 7. naschrift (afk.) — Kempense Steenkoolmijnen — zuilengang; 8. soort pantomime — jongensnaam; 9. teken van genegenheid — godheid — persoonlijk voornaamwoord; 10. land in Azië — runderen zonder staart — griekse letter; 11. muzieknoot — cilinder — afstandsmaat; 12. leer van de laatste dingen.

Vertikaal

1. De eerste beginselen omvattende, eenvoudige; 2. adellijke, persoon van adel — premier van Portugal; 3. muziekstuk — voornaam van een zangeres; 4. tekene met een merk; 5. alstublieft — vogel zonder einde — dwarshout; 6. een groot land met een 'kleine' president — enorm; 7. ontsteking van de neusslijmvliezen — Europese hoofdstad; 8. grote wateroppervlakte — opgooi; 9. zonder naam — Italiaanse eredoktor aan de KUL; 10. kansspel — gewicht (afk.); 11. houding; 12. Europeaan — toestand van bewusteloosheid met gevoelloosheid.

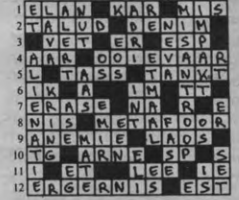

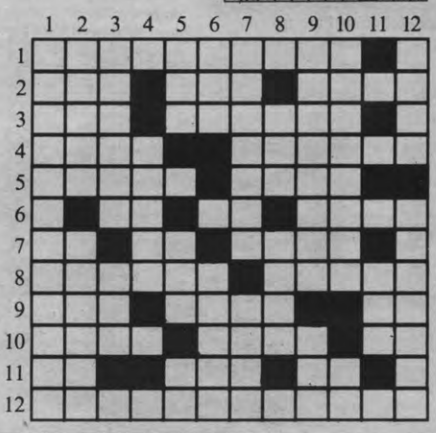

ZOEKERTJE

Zoekertjes zonder kommercieel oogmerk (gezocht, gevonden, verloren, e.d.) zijn **gratis**; andere (te koop, te huur, tikwerk) worden betaald naargelang de ruimte die ze innemen (zie rooster). De redaktie behoudt zich het recht voor om zoekertjes niet te plaatsen.

Gebruik onderstaand rooster. 1 teken per vakje, 1 vakje tussen de woorden. Zenden aan of afgeven op 's Meiersstraat 5

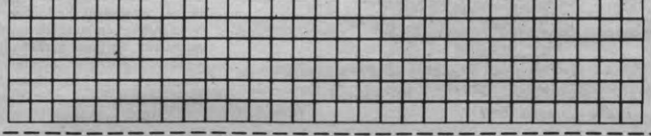

10 BF
20 BF
30 BF
40 BF
50 BF
60 BF

And now for something completely different

Seks en gehandikapten

In het kader van de kursus *Psychologie van de gehandikapte en psychologische aspekten van de rehabilitatie,* georganiseerd door prof. Baro, van 25 tot 27 april ll., werden we vergast (zowel letterlijk als figuurlijk) door het echtpaar Resnik, *right from the United States.* Hij, hoogleraar in de klinische psychiatrie te Washington; zij, een verpleegkundige die een doktoraat behaalde met een studie over psycho-seksuele problemen. Beiden zouden ons iets komen vertellen over de seksualieteitsbeleving bij gehandikapten, en hoe hun problemen op te vangen. Ik zou zeggen, een heel mooi opzet. Het initiatief om de seksualiteit bij de gehandikapten uit de taboesfeer te halen, kan alleen maar toegejuicht worden, en zo ook het verschaffen van informatie aan hen over technieken om dit zo bevredigend mogelijk te laten verlopen. Daarentegen was de manier waarop de Resniks de seksualiteit benaderden en naar voor brachten gewoon walgelijk, maar blijkbaar wel sterk prikkelend. Aan de entoesiaste menigte studenten te horen, scheert de Amerikaanse showbusiness ook hier nog onverwachte toppen.

Dit alles door een beetje banale, seksuele voorlichting over het direkte karakter van het orgasme bij het jongetje en de verschillende types van orgasme bij het meisje, het klitoraal orgasme natuurlijk niet te vergeten, waarvoor Mrs Resnik haar man op een speelse wijze onderbrak. Bovendien was dit niet eens ter zake (houden ze ons dan voor zo dom?) maar het paste wel mooi binnen hun filosofie van "sex als prestatie", een behoeftebevrediging (maar dan wel de best mogelijke) zonder meer.

Nu en dan werden er wel enkele richtlijnen tussengeworpen, over hoe omgaan met gehandikapten die seksuele problemen hebben. Bij nader toezien werden die veelal tegengesproken door hun gedrag, waren ze ruw geformuleerd en louter toegespitst op "seks als lust". Heeft relationele aspekt van de seksualiteit dan aan zoveel waarde ingeboet, dat ze niet het vermelden waard bleek? Is de partner dan alleen diegene waar je "het" mee doet om samen tot energie-ontlading te komen?

Ter illustratie van gans hun betoog, dat men zou kunnen omschrijven als "een stoeipartij met woorden" (gelukkig bleven de daden uit) hadden ze een filmpje meegebracht. Hierin kregen we uitvoerig het seksuele spel te zien van een gehandikapte man met een terapeute. In één zin te omschrijven als porno van de onderste plank. Het toppunt was dan nog dat de geluidsband stuk was, en men 15 minuten botweg moest kijken naar verschillende vormen van orale seks en dergelijke meer, uitvoerig gekommentarieerd door beide sprekers.

En dan durven ze nog de stelling aanhalen dat iedereen een *sexual value system* heeft en dat men respekt moet hebben voor het waardesysteem van de kliënt. Later blijkt dan dat de kliënten die etische problemen maken rond de film vierkant uitgelachen worden door hen en door heel het auditorium.

De emmer liep echter totaal over toen Mr. Resnik zijn vrouw vertederend de arm omsloeg, gevolgd door een aangrijpende kus, want zie, daar klonk een daverend applaus. Hoe goedkope sentimentaliteit uiteindelijk de bovenhand haalt. Een film zou men er voor verlaten. Hier echter bleek de show een sukses, hoe doorzichtig en stereotiep Amerikaans ook.

"Hoe is het mogelijk", zegt men dan, "dat Reagan aan de macht blijft? Slogans tegen hem klinken alom." Het bewijs is geleverd, eens meegesleept in de furore is men niet eens meer in staat kritisch te zijn. De pot verwijt dus de ketel dat hij zwart ziet.

Daarom vraag ik me af: hoe is het mogelijk dat de geur van zo'n lege, verwaande mentaliteit ook onze geesten heel stilletjes en subtiel bedwelmt? Wat gaat er om in de zieleroerselen van de studenten die de toekomst van morgen moeten maken?

"Pluralisme!" schreeuwt men dan. Een zuiver konformisme, konstateer ik.

Hilde Van den Hooff

Vragen rond behandeling Chantal Paternostre...

Diegenen die in de zeventiger jaren diep verontwaardigd waren over de manier waarop de RAF-terroristen in de Westduitse Stammheimgevangenissen op een wetenschappelijke manier gekraakt werden, kunnen stilaan de stem opnieuw verheffen over iets gelijkaardigs dat zich thans afspeelt in de Belgische strafinrichtingen. Thans zitten in het kader van het onderzoek naar terreuraktiviteiten 6 personen in een volledig isolatieregime opgesloten: Carette, Sassoye, Chevolet, Vandegeerde, Van Acker en Paternostre.

Voor Chantal Paternostre duurt de volledige afzondering nu al 6 maanden, hoewel volgens het Algemeen Reglement op de Strafinrichtingen een eenzame opsluiting maar 9 dagen mag duren. Het is natuurlijk een koud kunstje om deze periode steeds met 9 dagen te verlengen...

Bewijzen

De zaak Paternostre is op enkele punten erg merkwaardig. De bewijslast tegen haar is erg mager. Ze wordt op 15/8/1985 gearresteerd en in beschuldiging gesteld 'als dader of mededader' van pogingen 'om een gebouw in brand te steken of op te blazen bij nacht'. Bedoeld wordt de FRAP-aanslag op 26 juni '85 op de wapenproducent ACEC. Er werden van haar vingerafdrukken gevonden in een appartement waar gelijkaardig munitiemateriaal werd aangetroffen. Weken na haar arrestatie kwam men aandraven met een schaduwverslag van een rijkswachter, die beweert dat hij haar heeft zien binnengaan in een ander appartement, waar heel wat meer munitie van o.m. Action Directe was gevonden. Paternostre komt wat het eerste bewijs betreft met een alibi voor de pinnen, het tweede ontkent zij formeel. Ook inhoudelijk kan zij zich niet achter de FRAP- of CCC-ideeën inzake terreurvoering plaatsen. De 'kwaliteitskrant' De Standaard schrijft dan ook op 1/10/'85: 'Niet alle bewijsmateriaal tegen haar is even hard. Het dossier steekt vol met parallelismen, toevalligheden, verdachtmakingen, maar biedt vooralsnog weinig of geen bewijzen. Het is niet omdat iemand woont tegenover een onderduikadres, dat men een gerechtelijk aanvaardbaar bewijs heeft voor zijn/haar betrokkenheid.'

Isolatie

Sinds december jl. wordt Paternostre echter plots, en zonder aanwijsbare reden, in een volledig isoleringsregime opgesloten. De jongste weken is haar gezondheidstoestand er erg op achteruitgegaan. Twee artsen die haar hebben onderzocht verklaren eensluidend dat het isoleringsregime dringend moet worden opgeheven en psychiatrische hulp meer dan aangewezen is. Haar persoonlijke huisarts schreef op 25/3 jl.: 'gezien de medische voorgeschiedenis van mijn patiënte en de huidige hartproblemen heb ik alle redenen om te vrezen voor de fysieke en mentale gezondheid van mijn patiënte...'.

Op basis van deze medische rapporten diende Paternostre een kortgeding in voor de Korrektionele Rechtbank teneinde de gevangenisdirektie op te leggen dit isoleringsregime te beeindigen. Ondanks de hoogdringendheid die bleek uit de medische getuigschriften heeft de rechtbank van kortgeding in eerste instantie de behandeling uitgesteld tot 12 mei (beslissing van 21 april jl.). Recent is ook (toevallig?) het gevangenisreglement inzake isolering gewijzigd. Vroeger kon een gevangenisdokter met een beslissende stem in het debat stellen dat de isolatie voor de betrokkene gevangene onverantwoord was. In een nieuwe omzendbrief van de Minister aan de gevangenisdirektie is er nog enkel sprake van 'medisch begeleiden', en wordt nergens verder duidelijk gemaakt hoeverre de direkteur van de gevangenis met een advies van de geneesheer rekening moet houden.

Luc Vanheerentals

Leuven vol mu... in alle bescheidenheid. *(foto Veto)*

AGENDA

Samenstelling Geert Coene

Woensdag 7 mei

19.00u KONCERT Koren van het Lemmensinstituut o.l.v. *P. Schollaert.* Met werk van ***Van Hoof:*** *Missa de Beata,* e.a., in Lemmensinstituut, Herestraat 53, inkom 120/180, org. Koncertvereniging van het Lemmensinstituut en BRT 3

20.00u LITERATUUR *Prof Hugo Brems* over de poëzie van de *Vijftigers* in 't Stuc. Org. Universitaire Werkgroep Literatuur

Vrijdag 9 mei

21.00u FUIF *Bevrijdt de waanzin* (drukkingsgroep tegen machtsmisbruik in de psychiatrie). In ISOL. Org. Bevrijdt de waanzin.

Zaterdag 10 mei

10.00u SPORT (hele dag) ***2de personeelssportdag K.U.Leuven, in Universitair Sportcentrum,*** org. Sportkomitee.

20.30u FILM *Erendira* *R. Guerra,* in 't Stuc, org 't Stuc en D.A.F, inkom 60/80.

Zondag 11 mei

14.00u STADSWANDELING *Woon- en Milieuwandeling,* vertrek: *Elcker-Ik,* Blijde Inkomsstraat 115, org. Elcker-Ik, prijs 60, inschrijving 016/23.96.92.

Maandag 12 mei

20.30u FILM *Une Collection Particulière* en ***Beyond the valley of the Dolls,*** in AV, inkom 60/80, org. D.A.F.

20.30u TEATER *De Mannen van de Dam* met ***Het Park*** van *Botho Strauss,* regie *Sam Bogaerts.* In Stadsschouwburg, org. Psychologische Kring en 't Stuc.

Dinsdag 13 mei

20.00u TEMA-AVOND *Bewust ongehuwde moeders en kunstmatige inseminatie,* in Vrouwenhuis, Justus Lipsiusstraat 57, org. Vrouwenhuis, inkom gratis.

14.00u TORNOOI *Schaaktornooi* in de Muntstraat, m.m.v. Schakklub L.V.L., inschrijving 100 fr in Amedee, Crash, Libertad, De Kansel of De Reynaert.

20.00u KONCERT *Anna Domino* in Manhattan, inkom 320, org. Chestnut Three en JJ Records.

20.30u TEATER *Embodiment* met *Harry De Wit, Shusuka Takeuchi en Isabelle Guillaume,* in 't Stuc, inkom 150/200, org. 't Stuc.

20.30u FILM *Utamaro's World* in AV, inkom 60/80. org. D.A.F.

Woensdag 14 mei

14.00u TORNOOI *Schaaktornooi*: zie dinsdag 15 mei.

15.00u LEZING *Homo Ludens and the American Dream: the Place of Sports in the American Society* door *B.Vanreusel* in L & W 8ste verdieping, inkom gratis, org. American Studies.

20.00u KONCERT *The Neon Judgement* in Manhattan, inkom 250 fr, org. Chestnut Three en JJ Records.

20.30u TEATER *Embodiment* met *Harry De Wit, Shusuka Takeuchi en Isabelle Guillaume,* in 't Stuc, inkom 150/200, org. D.A.F.

20.30u FILM *Simone Barbes ou la Vertu* in AV, inkom 60/80, org. D.A.F

Donderdag 15 mei

14.00u TORNOOI *Schaaktornooi*: zie dinsdag 13 mei.

16.00u LEZING *Financial Innovation* door *Prof. Dr. Merton H. Miller,* in promotiezaal Hallen (voorafgegaan door uitreiken doktoraat honoris causa).

20.00u KONCERT Openbare proef hogere diploma's (recital), *Nadine Bal,* saxofoon en *Luc Hermans,* gitaar, in Lemmensinstituut, Herestraat 53, inkom 120/180, org. Koncertvereniging van het Lemmensinstituut.

20.30u FILM Cult Movies ***Misfits*** *John Huston,* in AV, org. 't Stuc & D.A.F., inkom 60/80.

Vrijdag 16 mei

20.30u KABARET *Ladders* in De Spuye, inkom 100 fr, org. De Spuye.

TENTOONSTELLINGEN

L & W, *Het kind in de inrichting,* *150 jaar residentiële zorg voor kinderen met psycho-sociale problemen.* Van 25 april tot 16 mei. Openingsuren ma, woe, vr en za van 10 tot 17 uur; di en do van 10 tot 19 uur en 's zondags van 14 tot 17 uur. Inkom gratis.

FACULTY CLUB van 2 tot en met 30 mei. ***Konkrete kunst "4×12*** door *G. Decock, G. Vandenbranden, M. Verstockt, V. Vander Meersch, van ma tot vr, 10-12 uur en 15-19 uur.*

Citaat van de week

"Meer kinderen baren, want we hebben soldaten nodig"

Sadam Hoessein
president van Irak
uit De Morgen van 5 mei 1986

OOK NOG DIT: sinds korte tijd mogen wij KUL-studenten even goedkoop eten als onze kollega's aan de RUG en de VUB. 't Is te zeggen: in de Gentse en Brusselse 'Alma's' betalen wij — op vertoon van onze studentenkaart — evenveel als de 'autochtone' studenten.